

אונקלום

קעג ויקרא יב תזריע

יב לא וידבר יהוה אל-משה לאמר: א ומייל י"י עם משה קמ' מ' ב מלך עם בני ישראל קמ' מ' אמר אתחא ארי חער ות'יד רבר ב דבר אל-בני ישראל לאמר אשוח כי

רש"

לקט בהיר

(ב) אשוח כי תזריע. חמור רבי סמלחו כהס טוילתו של חסר נרלה נצחי מלהול מלך, הימל נסילדיין ד'א. אלה ימגהה על מטה נרלה טומת למל הי' כלית הביבה וכטנלי נרלה השולש) מומרים לו ימוץ קרמן (וכו מיטן קוֹטְיִת סָמֵי' נמה טקדים הכלוג פרט דיבי נבמה ומיה ונכילה כס מהומרים מן שעות ורגיס, נפי צבאס ג' טיר גלווה, וטעס קידולס נימה להמליג' נ'א), ומגעס זה עמו מלהול מלך נרלה, שאלם חטורה מליהם גליהם, וזה נצלמה כונם הכריה, והא' נאנפין קודמתה להאה לאכלהות, ומגעס זה אלה כי מוציא קודס ואמ' כ' מלך יומל גשר וגוי (ג'א), ועוד נדרך יומל פצוט, אלה ימגהה מהומרים לו הפיו מועל ימוץ

אור החיים

(ב) ב. דבר וגוי למם. ענס הומרו למם פעם ז', והו לי לטאות טמאות ז' עיקר מזרכת סול טל בטאים, זה חמר למם נטיש') חייכו דבב. עוד יונגן על פי מה טהמרו צפכלו (ח'ז) צי יטלהל צענן ז' והין בגוים צענן זה עד כלון, זה חמר למם נטון חמורות ורוממות, כי עין זה בכתנכה נסימות ציטלהל ולג' כתעכו'ס סול נדר כמעלה וככבוד) חצר כ' חמורי עמו, מה טהין כן צעכו'ס כי נפסס וגופס טמלה':
אשוח כי חזריע וגוי. נריך לדעת נמה כוילך לומד כי חזריע וילדך ולג' דיבר צמא, חצ' כי תל זכי. ור' אל מלקו (ח'כ, דס מ') חמימות הומרים מעתה וויה דופן כי נריך לטאות כליה במקומות הריענה, ול' טמעון הומל לגדות ולדתו מהוי). ועוד יט להלוכ מילון צבעיר עזה, למס צינכ' בכתוב לה לטונו בכתהיל לדבר לטון עתיד חזריע גומל חומר וילדך ולג' חמר חלך, וכמו שהמר נס כן זסמו'ך וויה נקבה תל. וכוג' בס' חמוץ מזרוקים צסוי זה עכבר במקומות עטיל, ה' על פי כן דבר יגיזו צטומות לטון. עוד למא חירם וילדך שמאנו וויה חמר חס תל זכי טכלי כען זע. (ד) וכטנו'ם מה' חס תל זכי טכלי

אור בהיר

א) טמי יטלהל ימגו' לגטומיהם. ב) טה למם דוקה נ' טמלה, מלהט דוקה נ' טמלה טאהר ורליין טאהר. (ג) טמי'ם מון'ם כו' מזורי'ע וויה נ'לה. (ד) וכטנו'ם מה' חס תל זכי טכלי כען זע.

תְּרוּעַ וִילָדָה זכר וטמאה שבעת ימי בזומן
יְמִים בִּימֵי נֶחֱתָה דֹתָה תְּפִלָּה וביום

ב' טו

חיה וטוען (ויקי): כי תזריע.^๔ לגדות טהפי יולדתו
ממוני^๕, בלחמה ונעטכ כעין* צרע, חמו נמלת לידה
עומלה כהמורה בנדב^๖ מומלה צטומלה לידה
הה^๗, והפלו נפתה קצער צלול דס^๘ (ויקי כה):
דותה, לשן זרל זרל^๙ מגנפה, (לשון מהר^{*}) לשן
מדוכ ומחוני, סלון הטע רוחה דס צלול מהלה^{๑๐}

מלל, לומר שההקה מורייע (מלחלה) ודחי שמלל וכח,
ירוק דמק' נדה כלון ומגנוו צפ' וגאנז ווות דינא צמו, צכלון
האש מה' מושך מהר עמו, וכיהילו כמג כי מורייע ווי יולדת, האן
טלס וכבר גאנט צנמלהה, האן היט לה קה עליין צום גוראה, מה'
ספק פצוצט קיהם צעטמלהה צנעוויס (רא"ם): ד פ' ככל
אין פ' פמיה טומלהה צכלון כמו נדה מה' פמיה טומלהה ז'
מלקמן גאנט דכטיע צעטוויס נכלמה, ואנדס להיא טומלהה
געטמאל טהמר קומבו עוד קפטעס מטמלה ולט' די מה' טהמר
ב' יהמלו רק כמיי נdem זומת מטמלה ויך צכלון צעטמלה צכלון
ונור צעננטה טומלהה ז' צבעות נידך לומר צצוכר רק צבע
פטעיטה, ומה מגער מלהס לה' יולדת ווילטמא דס (רא"ם),
כ' ווילטאה לי' יוד זוב דמָה ממלגמינו יודז דוב דמָה, וכן
לפיגן, כמו מהוה מהבה (רא"ם), וכל זה לדמק השם כומו,
הכ' נידלו לי' מומפיק לפצוצו, כי מה מעניינו צכלון ולמס
בפה צדלאה', היי יודע פיקן מיל' ווות, וכינולטה סמלה מוקו
וזה חיינו, צעל'ן מפני צמחה לפיגן ממלגמינו כן מה' הס ז'
ירתקה הכנוגה ווילטאה צויה', לנוואר קפקלאה הילטאה וגס רהטסה
הס נידון וכור טול, וכן גרכ' סרמעז'ן ויל' נידון רק' :

אור החיים

כ' נחינה בערלה מעתולס, וכחית (זכרוי י"ג) ולח' רום בטומחה הצעיר מן כהןין, חח' יסיך נצחה ח', וודע טום נחינה בערלה שכיה בכליפה:
ג. זביזום כבמיין וגוי. לרייך לדעת מה כו' זר
 נזות זה וככל גדר חמלת כתובות
 צפרחת נך נך כל פרטני דיני מילא. והם נכו' דיע
 שרייך נמול דיאס וליה צלילא, גס לאחדיע הפליא
 נצצת, כמו שדרטו ז'ל (מו"כ, נצח קלא"ב), וציאס

ויבפר עלה ורמְהָא דָא אַ
קְדוּכְרָא אוֹ לְגַעַ
תְשִׁבָּח בְּדָה בְּטַ
פְּרָטִין שְׁפָנִין וְתַ
חֲרֵל עַזְתָּא וְתַ

לְכֶפֶר^(ט) צו כטנא
צעד כלון קרויכ
עלולה ואחד ל

(רא"ם), ועוד צהין
עטף) (נח"י), והו
כלה ממתן הולך גם
להקציל פניו מפיו
מעככ שעה נמלר צ
הענלהה הון כפה ו
זהה לכפה כי מה
מיקומות מען הקטנא
לצומתו טמונוקרי נ
ועטה, מהו על hei
ולח"כ מפרנס עד ו
העתה ול הומר וה
ההן ול מוקודס כת

הולך מדוריוסס מ
צטומנותו היינו ה
הולך מדוריוסס ו
לגולו, כמו טהומי
דתן (דוח כ"ה)
זהר ולנקבָה פִי
לנקבָה לומדרל
זה מומלו ווהס נק

הנדרוגינום כריי נפ"

אונקלום

משלים יומי רכחותה ה נאם
ג'קובתא תריד ותני מפקבא
ארבעה עפר ברוחקה ושותין
ושתא יומן תיתב על דם רבוי
, ובמשלים יומי רכחותה ?ברא או
?ברתא תרתי אמר בר שפה
?ערתא ובר יונה או שפנינה
?חטא ?תערע משבען ומנא
חות בנהן: ז ויקרבנה גדרם "

קפא ויקרא יב תזריע

כ תבא עד מלאת ימי טהריה: לה ואמ'
נקבה תלר וטמא שבעים בנדתיה
ושבעים יום וששת ימים תשב על-דמי
טהרה: ז ובמלאת זימי טהריה לבן או
לבת תביה כבש בונשנתו לעלה ובן-
יונה אויתר לחטא את אל-פתח אהיל
מועד אל-הפה: ז ותקריבו לפנֵי יהוה

רש"י

מקראייס "גו" קלינגת כל לילה ותקיעת התמזה "בלפני"
טבילה: (ז) והקריבו. לנויד* טהין מעכבה להכלול
טהורים הולך חמד מסס", ומי זה כו, זה חנלה,
שלהן מカリין קלינגומיך צויס מ' רק צויס מ', ומייה
הכול נמרומה לפני יוס הא' רק חמר יוס סמ': יד)
שייע שוחאות · פ"ז.

טהלי חמר וסקרינו נזון יחל וועל זה חמר וערכה, ונקת לוטק טהלהר וכפל עלית "הכהן" וטלה, ופקות טמיינם

לקט בהור

עמוקרים "גו" קלינגת כל לילה ותקיעת התמזה "בלפני"
טהורים מומלחים להכלול צמרומה עכ"ל, ומ"ז לו מיל כה,

שלון מカリין קלינגומיך צויס מ' רק צויס מ', ומייה
הכול נמרומה לפני יוס הא' רק חמר יוס סמ': יד)

טהלי חמר וסקרינו נזון יחל וועל זה חמר וערכה, ונקת לוטק טהלהר וכפל עלית "הכהן" וטלה, ופקות טמיינם

אור החיים

דומרי (זיכוריים פ"ד מ"כ) כרוי צפוי עולמו") הול
כיך נתמען מתייגת ווהס נקבב טכלי יט צו ודמי נז
זכרות. ויהו לי חיל וחותה כביסן כו סודר
טמונת טומנות מקיימת ווהס ולנדרוגינום מרייזוי
תלד, וסודר כמלהן לדומרי כרוי צפוי עולמו, ויהו
המר תלמוד לומר ווהס נקבב חיל ולס כספוק לומר
חלמוד לומר חיל. הולך צדוק לישיב ככתוב להמן
דומרי גנדרוגינום ספק נמס סוליך לומר חיל.
והו לי צבג לומר ספק להם סוליך לומר חיל
לטניות מענש כי ספיקו כל טומנות כו ספק
טהפער שיתגלי ויהו נקבב ויהו יט להומן לויא),
מה בלהן כן ספקו כל גנדרוגינום טהוועד כמו
כן לעולם, ויהו כוונכו ז' ריגזיז. ולמה טהמכו
צירות פרק בתולו זיומל (ע"ז) כי לה חי קלה
ספק מותס ורקמי זמייח גלי לה זכר ווהס נקבב.
הס כן טומנות מתמייח לומר טהן טומנות נקבב
הילד. ויהו לי חמר חיל להזות גנדרוגינום מהן
הילד. ויהו לי חמר חיל להזות גנדרוגינום מהן

אור בהיר

זו הוות י"ז ויהו ייכל זו הולך צ"ז, לנ' מהלן לפע בזנות מילא ויה ווהס ממס. (לח) שאליה ליטן עלייט נקבב. (ט)

פי מיעמול מכם חיל דרטו. (ט) ויהו ספק, ויט צו ז' גדרה. מא') ווהס ג' יסא רק יינז' לה' סייעו חומילס זוקל

עוועמעס. (טב) שאלי היל מוליס טהוועד ספק עד טמאנכל ער' קרייע, וול' מוכלה נומר טאגס טמאנל דמ"כ ויט קוו מ"ז

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים וְאֵלָי אֶחָד
לֵאמֹר בָּזְאת חֲקַת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-צִוָּה
יְהוָה לְאָמֵר דָבָר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר פֶּרֶת אֶת-מְתָתָא רְדֵית בָּה

דש"

(3) זאת חקמת התזרזה. לפ"ז סכטן וחוויות כתulos מווין* "ה' ה' יטלה' נומר מכך במילוי הכלת" ומכה מעס ים כב, לפ"ך מתח רב ה' קכח' גוילך כיה מלפני חון* לך רחות לכהר להחרוץ (אה"ז - גמ"ח): ויקחו אליך. גoulos סיח נקרחה על סמרק"י פרך שעתה מטה במדרג' (חא): אדרמה תמיימה. בתהן שינוי מנטהות: משנרגי: אש ובונר⁶

א) מוגלה לדברים, מלבון (ויק' כ"ה י"ד) מלה מועה ליט למולמיין, ובנוראים רכה ל' כ' טל' ישו מווין מה יטללא פיררכ' נesson (ישע' מע' כ"ז) וכשהלמי מה מווין מה צבאלס עכל' וציווה ק"ז: ד"ה הפטון פילקס' ח"ל: יכל סלע מצין עלייאס מוכנה לאטועה מה יטלה' נומר שטאטולס מג' נינה מלמה כי מס מעולט בצל' ה' נלק' נכם נגן

ב) אה גויניג נלארה נ'גרא
ה' גויניג נלארה נ'גרא

ההתקנות, ולמהה נס' די לטענער הנטומלה ונטכטול גוטפו, ומַשְׁעָם שְׁמַעַט הַפֵּל מִגְּלִית הַתְּטוּמָה: ג') נְצֵן רְסֵ"י צִוְּמוֹת ס'':
 תחוק מקטע צ-הילעו אלל גוילט האמלך, כמו (ק' ס' ל') ויטמייה נלווק, ויטס הוומה. יוקף למוק (כילה' מ"ז) עכ' אל, ואון לאפקות
 טכלמה פערמעס מיטוי נמלואה מוקה נמלואה דיטס לאס מעס נכוון גוילו כל גדר דעתה, בגין זוזה מוקת רבפת, חיין וויזה
 כליגל, צהילן מיטם מוק הווער צהילן לה טעם; צהילן האמלך מלכות. כל האקד גוזל על עמו גזירות דב' טעם, אלל פערמעס רויה
 נצעלאלן פערמעס מערמעיס צויניס, ופערמעיס ידווע, ומווונן הנטען, האל כל פקידס וויזו ומפקט צויניס מן
 האמלך אל ערנו ומון האהילן לנעדיזו זו גען האהיל נוון והרכז למילמדו נוילס יאלקראהו מוק, כל צהיל נחלא האהיל בגעעס
 מיטן פערמעס מעלה ולט מועלית, ולין לאטמאקס ליק נאכטלו במקוב ולט יעטבו, בט כל וויל. יאנס מקומות צונכלהט נפלט מיטם מוק
 מיטן מזוז צהילן פערמעס ידווע, בגין מיטן האמלך לכטונג כמה דיטוונת צימד בגין (צממות ט"ז) וויזה נמלויו וטכלהט כל
 דוקהעל על מזוז צהילן פערמעס ידווע, בגין מיטן האמלך לכטונג כמה דיטוונת צימד בגין (צממות ט"ז) וויזה נמלויו וטכלהט כל
 מיטקיין, פערען והה' קאכונה געל גוירום צהיל נודע פערמעס, בגין צהיל לאפעריעו חוץ ממה כל הכלטמלה מוייר, כלל היין לו צהיל
 נאלחולאה, צבאלמיה נקמן סופ' פסקוק יי"ד זאטהיל נאלט דיעי סטמיהיס צפער מה צהילר וויזה נדיין יצראיל וגוי' נמקה עולדס,
 ווין צפוקן יי"ד זאט המורה לדס כי ימוות וגוי' פסיג, האל צהיל נזות נאלגעוו נאלגעוו נאלגעוו האל פולס מה וויא קאכלהט וויל מוקט
 קאכלהטה, נאלגע קאפטוונ האל"ל האל דרבן צהיל צהיל נאלט קאכלהט, וויל לאפקות למא האל' צ' נאכונס קאקטה קאכלהטה,
 וויל וויא כל האטולה, קאייל' זאט מקה הנטורה וויא, ולמא צ' פערמעס מיכת גלומל וויא, אלל וויל נאכלהט נפלט עז'ה,
 (וילט) נפלט זאט כל האל פולס (מקם הקטולין) מיטס מגלטס מולוון מזוז צטמולה צאטס גוילס צאי טעם כלוי נאלטצע מזוכנה
 נאלל צהיל וויזצ' ווינקער, צהילן הווער מילכיש צ'ב' (אווז'ה-ז' - צ'י' - וווער): ד') מיטס דקכתה, ואלן
 מיטס כל' גענער מיטקען זאט, אלל הילעאר מיטקעל וועד סופ', נס' נס' נוירק מיטקען צ'ב' (אווז'ה-ז' - צ'י' - וווער): ד') מיטס דקכתה, ואלן

אורחות

אדר ב' ת'ז'

א) וכמן צהיפר פלה הוּא זוקף טומחה מת.

אור החיים

ונgo' לס פטח ורס מילא, וכ"ז עלי דין צנ' נכל טהמלו
וזל' (חס ט"ז) צפוק מטה וקחו נכס וגוי מטה
ויליכס מעזודה זורה טזזה ויהו מכלל צנ' נכה, ועל דין
ב' זורה כטומלה גה מליינו טכפקייד כ', וכגס
טמלוינו (פסחים ט"ז), צפוקם צנ' צטומלה צטומלה
יונורי), עס כל זכ' קות כ', יוכן לנוות קודס זיחקו
טטומלה ממה ולעשות מטה להפר פרח ולחן מעזoor
לה' לנוות רלוונו יהצרך, וכגס זיה לומר זזכ דחוות
הף על פי כן לפי מה שאלתנו יט מעס נכוון לטבח, כי
ישרולן גה כו טמלה ממת כס שגנעו וטהרלו נעל
כמתה כי עדין גה קבלו טהורך ודשו זכס ה' דין גדר
שאתייגיר זיויס י"ד' שטומפני ערלו וליין מוטטן
לטומלה צטומלה קודס טטמגיא, וטטמלה שטטמלו
צפומים (ל"ג). וכתחז' קרמץ' טפרק ו' מצלמות
ספה וזה לאנו גל שטמגיא זיויס י"ד ומכל חון
שטומפני ערלו לה פפסת גזירה דלטנה קטה' וסיה
טטמלה מת וטטגול לערכ' ווילמר שטתקד מי גה טטלו
וכו' עד כלן לאנו, ממה שטמן בטנטס משוס גזירה
دلטנה כטה' מזח למד כי זולה גזירה זו חון
טטטן לטומלה מת, וכמו כן ישרולן לטטטו פסח
מלרrios לחן זכס דין טומלה מת, וכשו מלהמרא כ'
זהת מחת כתולא. ובדרך רמו וילך צטומלו חקט
טהולך טטס יקיימו מלוא זו כס כיוחס חוקה צלול
טנטס מעלה עלייכס כתחות צלול קיימו שהולך מהר
לוא כ' להמרא, כי קיוס מזוח צלול טנס וייד כתנדקה
כתהומנא וכטסמנת הבנט נקייס כל מנות בתוינה וחכ
אל' כתויה), ולווי יטנעס זכ') רלא כ' שטטממר
לכס קמאות דרכ' מקה: 1

אֲשֶׁר נָסַב כ' לְמִמְרָא. נָזַר לְדֹעַת נָמָה כּוֹנֵךְ לְמִמְרָא זֶה וְכָלָם רָוּחַנִּי כ' כּוֹחַ בְּמִמְרָא (לְמִמְרָא) תְּקַנֵּה מִמְרָא וְזֶה כ' הַלְּמִשְׁבָּת וְגַן לְהִמְרָא זֶה הַלְּצִי יְתִרְחָלֶל, עוֹד חִוּמוֹו לְמַן נְסַחֵל זֶה כ' נָסַב כּוֹחַ כְּמַזְדֵּר וְכִיֵּה לוֹ לְמִמְרָא

אור בחד

(ב) ס"מ וכמו ליליא. (ג) פ"י טומחה מלך קומות י"כ עלי, ומיטולו מגענו ונול נולא. (ד) ו' דוקה קלהון עלה. (ה) פ"י נסgas צבאותו שמיימת הפקה לנו קיה דינס כנוי שאר מפקדו לדיבס מעז", היל קיה דיעס כנוג. (ו) טקימי הgas צלון ידענו געמא, מ"כ חוץ לך מוגו צלון יקיימוא. (ז) טמאלוט נאט סלומונה. (ח) פ"י 'ב' דנעלס מני וויה, 'א' הווע פאמלווע, וטקהני' וווע נולמיג נצלאל.

יירלה

אֶבְרָן אֶ רַ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּהּ שְׁנוּלָס וּמְכֻלָּה כִּילָה בְּגִמְלָה פְּלָרָה וּמְחַלָּה כְּפָרָה זְקִנָּה קְדֹשָׁה צְדָקָה רְוַתָּה מְלָאָה נְעָמָה מְזֻקָּה תְּלִילָה שְׁוֹלָם מְקֻטָּה זְוִוָּה נְזִנָּה שְׁמַנָּה סְלָמָה נְצִנָּה

פרק

תְּבִ�וָּם

6

**בכליין ובטמור לבא
חויכתא תהוועניא
ט פרע עלי לוד בעניא
דעמי באובא בעל
טסאָבָא מוי אַדִּיתָא מֵן
קְשָׁפָם תֹּרְתָּא וְאַדְבִּי
מְסֻחָּנָא וְמֵן פְּלָנָא
אַתְּחָרוּ בְּבָשָׂרָנוּ חֲדוֹא וְאַרְיָא
חוּבָּי וּבֶל עֲנוּתִי מְחִי יְבִי**

תודיעני. וכלג סגול קמוס. כוגעתי
מי: (ב) תשמעני שנון ושמחו

מצודת ציון
ט) תחטפани. הסר הטהר. וכן ובכל תבשו
י"ט ורוצה לומר מסיד הרושש: באזוב
ג) דכיות. עין כתיחה:

עם הזאת האזכור, ואיה תהור מטומאה
ייותר מן השלג מבלי רושם עון כלל
ואז תגלנה העצמות אשר דרכיה בדקנו
לקמן

הטעם כפוף, ומהיו תודיעני שבה אמרנה והתייר לשון נקבה, אמרת מאה פה (ב') כדרך בת והנה בתר הוא בן ולשון רבתה אמרנות, לא אמרות, כאמור בת בתרים כי אם בנות: (ט) תה המקרה שקרה לנשמה כנגע צרעא

(ט) תחטטני. כמו שאמר הרב כבשנין
כמו הכתם בבד' או נגע צערת בגונן
כמו שמחטאים באזוב שהוא סוף'
מעוני והחייטו הוא טהרת החטא. וא'
עומד שהוא מבניין הפעול: (י) תשמרי
שלוחת לעוני, ויהיה שwon ושמחה
על החטא. גם העצמות תגלנה והוא
ושמורעה טוכה תרשן עצם. ואך על
הنبيיא גם ה' העביר חטאך לא'

הַזְבָעֹן חֹלֶל תִוּ וּבָקַחְתָא יְחַמְתָנִי אֲמִינָה אֲתִילְדִת
הַזְאָמָת חַפֵצָת בְּטַחוֹת וּבְסַתִם חַבְמָה הַגָּא קַשְׁטָא רַעַיתָא

(ז) חן בעזון חולכתה. ותיק נם המכון ועיקל נתמכו. (ס"ה חייו): (ט) חן אמות חפצת בטאות יילימית על ידי מסמיט קומ, סכמה עונום גלים עלי ולריני מווה עעל סקמתם כי טנלהמי: בטוחות. הנו ידוע. אך מלה, עיקר יילימי מזך ונתקה טכלות כליות, טאן מלוקה. וממנס חיצרו עס כמטומי קפק מליהיס עון... ס' מלטס למקלה וזה וליינס (פס כה טו), וכן מי סת גנווות סכמה (ליהו נל ממייטניש נפי עניין קמדצ'ן גנווול: יהמתגנ'. נטען נס יס מזך לנטל יט נקפת משל חממיום, כמו (כללית נט). וויסמן נטען נטען כטומן

(ז) **הנ' בפזון הולנתג.** כמו שאמרו רכובינו זיל, ולודז אמר הלא נבראתי בעזן, לה' מאד גבר כי היציר
הרברט הנטניאני בדור העטן אשר הוא מאיין העטו אשב

(ח) אין אמות ונוגן. הלא חפש את הוויזואל נושא האמת אף במחשבות הכליליות, ואם כן לא יפה עשה אובי במחשבתו עם כי לאخطأ בפועל ובסתומים. בהכלויות הסטומיס הורענתי חכמה, ורוצה לומר כמוני כמוי כל

אבן עזרא

ווארה אמרת כי חסלח לשכבים המתודים מעונים: (ז) חן. בעבור התאהנה הנטויה בלבד אדם, כאלו בעון החולצתי. והלעם כי בשעה הלודה היציר הרע נטוע בבלב ומלה וחתני זורה כאשר יתחמה מני, על דרכו ליחמגה (בראשית ל מא). ויש אומרים כי זה רמז להוויה של לא ילהה רק אחר שחטאה: (ח) חן אמת.

רְדִיק

הזרםתו. יחמה אותי כי מהתחרמות הנΚקה עם הזך
חצא טפת זוע שהולד נוצר ממנה: ואמר אמר כי היא
סיבת הזכר יותר מן האיש, כמו שאמרו אשה מזועמת
תחילה يولדת זכר, ומלה בגען מלא, ויש בו דרש, רבי
אהא אומר בעון מלא, אפיו חסיד שבחסידים אי אפשר
שליא יהא לו צד עון: (ח) חן. האמת שഫצת היא
בטוחות. לולמו אף על פי שהחתמי היצור גבר עלי,
אכל לא עליה בלבבי ובכליותי למורוד בך ובמצוחין,
יעתחה אני מתחרט והחרטה תהיה לאות כי לא עשית
במרד אלא רוך תאווה, אתה תודיעני האמת, ובדבר
הסתום תודיעני חכמה שאכין הדברים הסתוםים בדרך
האמת, כי בלבבי לעשוות רצונך ואני מתחרט על

www.enchantedlearning.com

בדורשי חז"ל. חז"ל אמר רבי יצחק אמר כי אם לא עוזר ביהתך יוגה. אמר רבי יצחק אמר אין איש מתהברת אלא סמוך לוסתו, שנאמר: אין בעון חולתוין ר' ר' וחונן אמר: סמוך לטבילהה דכתיב: ובוחתא ייחמיה אמר: מאי משמע דחטא לישנא זדכיה (פ"ז) אין רשותוין ר' ר' וחונן אמר: מאי משמע דחטא לישנא זדכיה (פ"ז)

מסורת המדרש
רא"א לפ"י שהול
הזה להלן זו. תמן מנא
כאן א. אמרו א. ילייש
כאן תקון. חנני כאן א.
ה. הן בעונן חולתי
לש חללים חשפה.

האחרונים (שם שם, שם) יופת תשית בגאון גליק' רבי איבר
אמר בעון גליק' לפי שホールד הזה בשעה יוצא מלא
אלין וכל מני סרווחין וhcpel מתקנים אותו ומנסקין
אותו וביותר אם הוא זכר קדא הוא דכתיב 'אשה כי
פזירע וילדה זכר.

כ' ה. דבר אחר 'אשה כי תוריינ' קדא הוא דכתיב
(תהלים נא, ז) 'הן בעון חולתי רבי אחא אמר אפלו אם

'ופת תשית בגאון גליק', אם אפשרו שהוא אמר על הים יש לים גאון וshall וגלים עולים
וירדים. אבל לפ"י מדרשו שהוא על העובר אין כאן גלים וגאון. אלא כאשר — רבי איבר אמר:
"בגאון גליק", דרשנו וקרי — "בעון גליק", בעונת (בזמן, יפ"ת), גליק המרכבים, וכולם, לפי
ホールד הזה כשהוא יוצא — "מתוך מי אמר" (להلن צ, ז), הוא — יוצא — "מלוכך ומטעון"
(שם) — מלא גלין וכל מני — "זרין ודס" (שם) — סרווחין, עם כל זאת גוף חביב ואהוב
על מטפליו, והכל מתקנים אותו ומנסקין אותו — הגם שיודעים שהוא בא מתוך הטינוף. וגם
כל העת שהוא קטן הוא מטופף בקיא וצואה וריד ומירגים והכל מתקנים אותו לנקיותו ולחבקו
ולנסקו בחכה, עם כל טינופיו, וזה חסר גדור מהחסדים שה' עושה לילד. כדי שיטופל ויגדל. וזהו:
'ופת תשית בגאון גליק' — ומעטה תחולד ותהי החביב על מטפלייך גם ברוב גליק' (יעי יפ"ת). ועל כל
אליה צרייך להודות לה' על חסדו ונפלוותיו לעובר בהין ולידה וחוובו על מטפליו ומגדלו. וביותר
אם הוא זכר — שגם חסר זה עשה ה' עמו לעשותו זכר. שהכל שמחים בו (וכמו שנתבאר לעיל בסיכון
ג. עיי"ש). שצרייך להודות לה' על כן, הדא הוא דכתיב — זה שאמר הכתוב: "אשה כי תוריינ
וילדה זכר", הוסיף לומר "תוריינ", כולם, התבונן בדעתך לה' על חסדו מהיות תפת הרוע
לעובר וכל דרכו של העובר עד לידתו וטיפולו, שעל כל זה תודה לה', ומשלא אמר הכתוב "אשה כי
תוריינ, אם זכר תלד וטמאה שבעת ימים" כמו שהוא אומר להן "זאת נקבה תלד וטמאה שכועים".
אלא אמר "כי תוריינ וילדה זכר" הקיש לידת הזכר וסמה אל ההזרעה והוא לומר לך שיש להוסיף
הזרעה על היותו זכר כשמודים על חסדי ה' עמו מהוינו זרע וכל דרכו מאז ועד לידתו וטיפולו
וגידלו, ועל זה בא הקרבן לה' האמור כאן בפרשה.

ה. דבר אחר: "אשה כי תוריינ וילדה זכר", וכנדרש לעלה (בסייעים הקודמים), שכן הוסיף
כאן הכתוב ואמר "תוריינ" לומר אכן הם חסדי ה' ונפלוותיו לשום עין השגחתו על הזרע להעמיד ממנה
עובר על בורין, דריש עוד — הדא הוא דכתיב — זה שאמר הכתוב בדבריו דוד אל ה': "הן
בעון חולתי, ובחתא יחמתני אמי", מתנצל על חטאו לומר: הרוי זה טבוע כי שתורי ממעשה עון
נוצרתי להיולד, וממעשה חטא נתממה אותןامي להעתבר בהרוני, ולא שבא דוד לומר, ח"ג.
שמזיגו הזרע בעבירה בא לעולם, שהרי יש אבוי דוד חסיד נקי וטהור מעון היה (כבבב' ז). אלא
שהחשוקת הזיווג הוא שורש חטא העירות (רש"י בתהילים שם), ומתשוקה זו נוצר כל יצור נולד, וכאשר
— רבי אחא אמר: "בעון" — בכתיב — מלא" (יליש תהילים, תש"ה, וגוי המפרשין כאן) — כתוב
כאן, באות ר' נסفة לחולם מלא מלבד אותן ר' הנגigkeit בתיבה בשורשה, ולומר לך כי — אפילו אם

וב לח, ט)
יערפל
זקיי אלו
עם ברית
(שם, יא)
; חדשים

; לסגור بعد
או דלטים על
ס יס", מפני
והעובר נדחק
ע策 ה' בעדו
ה מרחים" או
דחיפה בכוח
ח' באות א',
דיל' עיי"ש),
ת — בטרם

יבשומי ענן
יו הפנימים;
גופו — זה
שפיר בשלתו

שבהמ' יולד זר
שלמתה וערדין
זכ'ה שובר לו

ג. שבhem' יולד
חילה, והתרחק

— של תשעת
א עד קן גבול
וגם באלה עד

ו. דבר אחר ז
קלט. ג) ארכתי ורבי נרבי שמעון בן זל' הוא צר את האדים עירית' כ אדם שעור עצמו עד שמעמיד אמר אף אין מאב

לקולתו ולהחיותו וליצורו ג
לروع ועובד מעת יצירתו
שמחים בו (כאשר מתברר ל-
הכתב): "אשה כי תורייע
מיהו טפת הורע והלהה,
כשמודים לה' על חסדו ע-
ברפה.

ו. דבר אחר: "ash
"וילדה זכר", להזכיר חסן
ושיש להודות לה' על כל
הוא דכתייב — זהו שא
כל דרכיו וישראלית הקפת
פשותו, וככל המזכיר המת'ם
שם: "אתחו וקדם צורתי ו-
להשניה על מעשי ולדעת
ךריי (ועי בביבר כד, א), זו
דרך וריאת איש (כרשיי ב-
בידיה, שם), וכאשר —
הקב"ה צר את האדים
אליא מטפה של לבנו
להיות על מתכוותו ובורי
בגורן (כרשיי בתהלים ובע-
עצמו עד שמעמיד —
ונטלה הטיפה שידעת ועש
יותר מכן: אף — כשה
מטפה, אלא — כה
בתשמש הרاري לכל חל

יהיה חסיד שבחסידים. אי אפשר שלא יהיה לנו צד אחד
מעון אמר דויד לפני הקדוש ברוך הוא רבון העולמים
כלום נתבון אבא ישעיה לערמיini וקהלוא לא נתבון אלא
להנאותו תדע שהוא בן שמאי בר שעשוי עריכיה זהה הופך
פניו לכאן וזה הופכת פניה לכאן ואחת מקינס כל טפה
וطفה שיש בו והוא שדוד אמר (שם כו, י) כי אבי וامي
עזובני זה יאספנוי (שם נא, שם) יבחתא יחמתני אמר
אמר רבי חייא בר אבא אין האה קולטה אלא אחר גדרת
ובסמווק וביקוט אם היה זכר קדא היא דכתייב האשיה כי

מסותה המדרש
אריה אין האשה
kolletah nra la-av

מוריע וילדה זכר.

יהיה חסיד שבחסידים — שככל כונתו במעשה זיגוגו אינה אלא לשם מצות פריה ורבייה. ולא
לטליין תabinono כלול (ocabber al, ב. עי"ש), מכל מקום — אי אפשר שלא היה לו — בדעתו
למעשו זה — צד אחד מעון — של מיilio תשוקתו, שהרי אין כוח למעשה אלא מתוך תשוקה,
והוא יחשב כלחם של עון בנפש המשכלה, לאחר שיש כאן פניה ורצון של הגוף החומרי הנבד מלבד
המצוה לשמה, וידרש מעתה הקטוב הזה שכך — אמר דוד לפני הקב"ה: רבון העולמים, הci
— כלום — יש מקום לומר כי — נתבון אבא — יש — במעשהך ורק — להעמידני —
בלבד, והלא — מצד תשוקתו הגופני שהוא במעשהו — לא נתבון אלא להנאותו (רווי) —
בלבדו תדע שהוא בן, שמאחר שעשו עריכיהן — כיון שגמרו הנאותן (רווי בתהלים כז, ז).
ופסק חזקחם — זה הופך פניו לכאן וזה הופכת פניה לכאן — ואין להם עוד שם תשוקה
ויכולת ורצוין לפעול עוד באותו מעשה כלל, גם אם כל רצון השכל למצה, שכן הגורם החשורי
החוומי הילך לו באורה שעה (כמשמעותו ברשי' שם, ברכז'ו כאן). והרי שהוא צד במעשה הזה בכל אדם
שהוא, ובהתשלקו לא ישימו לב לזרעם, אתה — הקב"ה בלבך — מקינס — באותה שעה —
כל טפה וטיפה שיש בו — אל מקום הנכון להצמיחה ולהעמיד ממנה הולך, "שומר את הטיפה
צד את העובר" (רש"י שט), והוא — הדבר — שדוד אמר — להע' במזמור אחר, שהוא מבקש שם
השגת הת' עלי כבראונה (יפ"ט), לומר: "כי אבי וامي עזובני זה יאספנוי", ולא: שמותו עלי
ועברתו או שעוברתו בנוירתו מהבבו (עי יפ"ז ורזי). שלא כן היה, אלא לומר משגמרו תאותם עזובני
מלחשב עלי, ומאי יכולתם להוציא עוד, וה' הוא שאספנוי אל כני השגחתן ליצרני ולהחיין, והרי זהו:
"הן בעונן חולתני" — בתשומת גוף:

"ובחתא יחמתני אמר", חטא שהוא מצד גוף האדם בלבד, יש ממנו גורם בכל עיבור, כאשר
— אמר רבי חייא בר אבא (כר' יוחנן, רבנו, במדת לא, יפ"ת): אין האשה קוללת — "מתעברת"
— אלא אחר — ימי — נדחתה, ובסמווק — להם, מיד משעברו, "סמווק לטבילה,
(נמי שם) — לא אליא מטפה של לבנו — נדחתה, ונטלה הטיפה שידעת ועש
שנאמר: "ובחתא יחמתני אמר", ולשון "חתא" הוא לשון "חיטוי" — טורה (עי"ש). סמווק להטהרת
מטומאה או היא ראוי להטהר (עי"ש ברשי'), והרי נדרש מפסוק זה: שאין לאב ואם טהור הכוונה
השלימה ולא היכולה להשגיח על זרעם וruk הקב"ה הוא בחייבתו שعن השגחתו על הזרע מהיווצרו

ג'nom יונתן

לעניטי ולחובי
על מינץ
א אתחיב ללח
פָּצִי: חַדְךָ
ברדו יתי בתרדא
וור וסעלטאה
יפר בידן אַרְום
גַּבְגַּז גְּבָשְׂתָּא

זמן, נמקם צמ
בחלב תחיכני

ין כתישה. כמו נהני
יבני. מלשון התכח

ית שלם הכל כל
ל עת כחפץ, הון
; ובאו כולם יהוד
תי היוצר העושה
קב. בעת הייצה

דיך כמו יד ה'
גס ויעשוני כמו
ג טו, ועשומם
יתתיכני. כמו

בלשון הקודש,
דיצה לומר תקנו;
קשרים בחוזק;
ודזר אשר יעשה
ישה כל', ככח
ר. וירצה לומר
יר למה תמצית
(תחיכני. כמו
יאני. ספר עניין

דריה דאיוב, אף
ברא הקב"ה יציר
טו).

ווג". תננו רבנן:
תחילת ברויות
תני רבי חייא:
של זרוב. תנוי
חווט השערה,

תרגומ יונתן

איווב י סט

וְאֵין יָמֶשֶׁכָּא וְכֹפְרָא
תְּקַפְּיָאֲגַיִוִּי: יָא עֹזֶר וּבְשָׁר תְּלֵבִישָׁנִי וּבְעַצְמוֹת
אַלְפְּשָׁתְּנִי וּבְגַרְמָנִי
וְגַרְדָּא אַשְׁתִּיתְנִי: בְּחִי
וְכֹפְרָא עַבְרָתָא עַמִּי
וְרַבְנָךְ גַּטְרָתָ רַחִי:
וְגַוְלָן אַטְיְשָׁפָא בְּלַבְבָּד
רַעַיתָ אַרְומָ דָא פְּבָה: דָאַם-חַטָּאתִ
דָאַזְן חַבִּית וּמְטָרָתִי וּמִן
חָזְבִּי לֹא תַּופְגְּנִי: טָאַמְרָשָׁעָתִי
כְּלַיְמָדְתָן צְבָאַתְןִי וְכָבִיתִי לֹא אַוקְוָפָ רִישִׁי מִן קָדָם
רְשָׁי:

כְּלַיְמָדְתָן צְבָאַתְןִי: (יע) וְפֻקְדָתָךְ. פֻקְדָתָ מְתַמְמָנָן
סְמִינָה לִי שְׂמִילִים: שְׁמָרָה רַחִי. גַּגְגָן לְמִי, וְלִמְלָר
נְמִמְמָה עַיִּין דִי מְלָעָלִים וּלְעַבְרָה עַל מְדוּמִין.
ךְן: (יג) וְאֵלָה צְפָנָת בְּלַבְבָּד. גַּלְעָנִי כְּלִילָן
(לְמִמְמָה וּמְעוּמִי לְןָן לְמָה מְנַקְיָי לְןָן עַל סְכָל לְמִמְמָה
פּוֹלָע):

מצודת דוד

מְתַחְיָה הַתְּכָנִי כְּחָלָב לְכָבוֹר הַצָּלָל מִן זַרְעָ אַבִּי
וְאַמִּי, וְאַחֲרָה זֶה הַקְּפָא אַוְתִּי כְּגַבְנִה דֵי הַחַלָּת
הַיְצָרָה: (א) עֹזֶר וּבְשָׁר. אַחֲרָה זֶה הַלְבָשָׁת אַוְתִּי מִמְעָל
לְהַאֲבָרִים הַפְּנִימִים בְּלַבְשׁוֹ עֹזֶר וּבְשָׁר לְשִׁמְרָם מְהֻזָּק,
כִּי בָּהָם חָלִיל עִקָּר חִוּת הָאָדָם: תְּשִׁוְכָנִי. כִּסְיָת אַבְרִי הַפְּנִימִים בְּעַצְמוֹת וְגַדִּים הַמִּקְשָׁרִים יְהִיד אֶת הַעַצְמוֹת
לְהִיוֹת מְסֻבְכִים וּנוֹחִים אֶלָּא בְּאַלְוָן: (יב) וְפֻקְדָתָךְ. בָּעֵת הָהָא עָשִׂית עַמְדִי הַחִים לְתַחַת בֵּי רַוח הַחִינִי, וְלֹא
בְּכָבוֹר גָּמוֹל מָה כִּי עָדִין לֹא עָשִׂיתִי מָאוֹמָה אֶכְל בְּחֶסֶד עַשְׂתִּי זֶה: וְפֻקְדָתָךְ. מְצֻוָּת שְׁמָרָה רַחִי בְּקָרְבָּי
לְבַלְתָּא, עַם כִּי הָגּוֹן הָוָא כְּנָאֵד מְלָא נְקִיבִים: (יג) וְאֵלָה. וְאַסְמָכָת אַלְהָדְבָרִים וְאַוְפָן עַשְׂתִּים צְפָנָת בְּלַבְבָּד
וְאַז וּלְתַךְ מִי יְשִׁיג אָחָם, עַם כָּל הָא תַּחַת זֶה יְדִיעָתִי אַשְׁר הָדְבָר הָזָאת הָיָה עַמְקָם אַתָּה יִצְרָת, וְאַזְקָר
אָמֵן כְּנָה בְּעֵת יִדְעָה יְהִי הַגְּנָה בְּחִכָּה נְפָלוֹה וּבְשִׁלְמָה רַבָּה: (יד) אַמְתָּאתִי, אָמֵן רַאֲוִי
אֲשֶׁר שְׁמָרָתִי זֶה זָמֵן רַב בְּמַאֲסָר הַמְכָאָבִים הַאֲלָלוָן וְלֹא תַּקְנִי עַדְיִין מְכַתְּמִי הַעֲנוֹן: (טו) אַמְתָּאתִי. לְזֹאת

אבן עוזרא

כְּתַחַתְךָ (יְהֹזָקָא כְּבָכְבָּד): (יב) וְפֻקְדָתָךְ. הִיא הַפּוּעָלָת וְזֹהָא כְּמוֹ צְוּוֹן: (יג) וְאֵלָה. עֲנִינוּ עַל הַשְּׁגָגָות,

רַמְבָּן

(יב) חַיִּים וְחַפְדָּעַשְׂתִּי עַמְדִי. בְּכָטָן אַמִּי וְאַחֲרִי צָאתִי:
וְפֻקְדָתָךְ שְׁמָרָה רַחִי. שָׁתָּה צָרֵךְ לְפָקָד הַבְּרוּיָה
צְפָנָה וְטַמְנוֹה בְּלַבָּב, עַל כֵּן אָמַר צְפָנָת בְּלַבְבָּד כְּלָוְמָר
לְלִסְפָּק צְרָכָם, וְאַם לֹא תִּפְקַדְתָּם תִּמְדִיד לֹא יִהְיֶן, בְּעַנְיָן
וְתִּפְקַדְנוּ לְבַקְרִים לְגַדְעִים מְחַבְנָנוּ (יעיל י' ח), וְה' פְּקָד
אַתָּה שְׁרוֹה (בְּרָאָתִיכָּא), וְכֵן אָמַר הַתְּرָגָם וְדַרְנָךְ
נְטוֹרָה וְזָהָה: (יג) וְאֵלָה צְפָנָת בְּלַבְבָּד. לְהַבְיאָם עַל
בְּסוּף: יִדְעָתִי. כִּי זֶה הַמְחַשְּׁבָה הִתְהַגֵּד עַמְקָם
כְּשִׁבְרָאָתִי וְהַטְּבִוָּתִי לִי לֹא חַטָּאתִי אַחֲרִי כָּן, וּמִפְנֵי
מְדָרְשֵׁי חַזְקָה

נְשָׁמָה מְאִימָתִי נִהְנָה בָּאָדָם, מְשֻׁעָת פְּקִידָה אוֹ מְשֻׁעָת
צִירָה. אָמַר לוֹ מְשֻׁעָת יִצְרָה, אָמַר לוֹ אָפְשָׁר חַטָּאתִי
בְּשָׁר עַוְמָת שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּלֹא מְלָח וְאַיִלָּה מְסֻרָתָה, אַלְאָ
מְשֻׁעָת פְּקִידָה. אָמַר רַבִּי: דָבָר וְהַלְמָדָן אַנְטוֹנִינָס, וּמִקְרָא
מְשֻׁעָתוֹ, שְׁנָאָמָר: וְפֻקְדָתָךְ שְׁמָרָה רַחִי. (סנהדרין צא):

(יב) וְפֻקְדָתָךְ שְׁמָרָה רַחִי. אָמַר לְהָיָה אַנְטוֹנִינָס לִרְבִּי;

בג. דבר אחר 'אשה כי תזריע וילדה זכר' הָרָא הוּא דכתיב (איוב י, יב) 'חַיִם וְחֶסֶד עֲשֵׂית עַמְּדִי וְפָקַדְתָּךְ שְׁמֶרֶת רֹוחִי' ובב' אמר בר כהנא אמר תלת פנהג שביעולם אט נוטל אדם ארנקי של מעות ונונן הפה למטה אין המעות מתחזרות והולד שרווי במעי amo ופקודוש ברוך הוא משמרו שלא יפל וימיות אין זה שבח הווי 'חַיִים וְחֶסֶד עֲשֵׂית עַמְּדִי' רב ב' אמר אחרי בנגה שביעולם בהמה זו מהלכת רבוצה והולד נתון בתוך מעיה במין شك ואשה זו מהלכת זקופה ותולד נתון בתוך מעיה ופקודוש

משמעותו ומושלמת, ועל הוראה זו יבוא הקרבן בפרשה זו, שהיולדת מביאה לה' (ועי בתנויו כאן, ג).

ג. דבר אחר: "אשה כי תזריע וילדה זכר", ונדרש למללה שכן הוסיף כאן הכתוב ואמר "תזריע" לומר איך הם חסדי ונפלאות ה' לחיזות הזרע ולהעמידו על בוראו כלד משובח ומושלם, דריש עור — הָרָא הוּא דכתיב — זה שאמיר הכתוב, בדברי איוב אל ה' על חסדי ונפלאות יצירתו ברחים ולידיה וינקה: "וַיַּדַּק עַצְבָּנוּ וַיַּעֲשָׂנוּ... זֶכֶר נָא כִּי כְּחֻמֶּר עֲשִׂתִּינוּ...", הלא חלל תהייני וכגבינה תקפיאני, עור ובשר תלבישני ובעמותות וגידים תשוכנני, חיים וחסד עשית עמידי ופקודתך שמרת רוחוי" — עיצבת את דפוס תואר ועשית אותו דפוס תואר אלם שרציתו כיווץ העולה בחומר בפועל יריין, ואף לא מוחמר מזקק מראש אלא בתקילה כחלב מוחך ונוזל ולבסוף כגבינה מוקפאת מאותו החלב, עד שהלבשתיו עור ובשר וסוככתי בגידים ועצמות, וחסד עשית עמידי לתה לי חיים ושליחות פקדתך היא שמרת את רוחי לחיזות באורה. העת שהחומרית (ועי ביר לה, ๔, ומזה חסד ומהו אומה פקודהה הצריכים לשמר את רוח העובר מתחת לו חיים — רב ב' אמר בר כהנא אמר — במדרשו ופירשו של פסוק זה — תלת — שלשה דברים, האחד: בנוגג שביעולם, אם נוטל אדם ארנקי — כס עור — של מעות, ונונן הפה — של הארנק הזה — למטה, הכי — אין המעות מתחזרות — מתוך הארנק לארכז? והולד, שרווי במעי amo — כשי רחם נתון כלפי מטה, והקב"ה משמרו — בכל עת ההרין שהיה הפתח מכובץ וסגור עדו — שלא יפול וימות, הכי — אין זה שבח — להקב"ה על חסדו זה שהוא עשו עם האדם הזה בנס ופלא לשמר את רוחו ולתת לו חיים? הווי — אומר, וזה שאיוב אומר לה': "חַיִם וְחֶסֶד עֲשֵׂית עַמְּדִי, וְפָקַדְתָּךְ שְׁמֶרֶת רֹוחִי" — חסד עשית עמידי בעת הרינווי לחת לוי חיים כשפוקדת צוין על סדרי טבע העולם שמרת את רוחי לבב אצא ואפלו בפתחת הרחם בטרם עת;

ועוד — רב ב' אמר בר כהנא אמר, אחרי — אחרית, בנוסף וביתור על הקודמת (יפ"ת): בנוגג שביעולם, בהמה זו מהלכת — כשקומתה — רבוצה — ונתונה ושבונה על ארבע רגלייה, והולד נתון בתוך מעיה — כשהחרחם לו — במין شك — عمוק שפир כלפי מעלה שאין פי רחמה אלא בגובה שבין ירכותיה מתחת לנגב והולד מצוי בעומק למטה מן הפתח, וכן גם אם כשהיא מהלכת הרחם והולד שבו נדים ונעים אין הولد נופל מפתחו, מטבחו של דבר, והאשה זו, מהלכת — כשקומתה — זקופה — על שתי רגלייה בלבד. והולד נתון בתוך מעיה — ברחים

ר (איוב)	ילפְּעָלִי
חַבּוּשׁ	חַבּוּשׁ
אָחָר	הָרָא
תְּנוּלָד	תְּנוּלָד
זֹכְרָיו	זֹכְרָיו
ר שרווי	ר שרווי
זתו ומה	זתו ומה
אייר לו	אייר לו
בר אלא	הָרָא
זה הוא	זה הוא
בחלום	בְּחִלּוּם
יו עלי	יְהָוָה
בחושן.	בְּחִשּׁוֹן.
אין זה	אֵין זֶה
תבונתה	תְּבִונָתָה
בפסוק	בְּפָסָק
של כל	שְׁלָמָה
רויזצרי	רוֹזְצָרִי
אסורדין	אָסָרְדִּין
ג אחד	גָּדָע
נשה לו	נָשָׁה לְוָה
אוזיקיט	אָזְקִיט
כעובר	כְּעָבָר
ויברים.	וִיבָּרִים.
עד הנה	עַד הָנָה
ש כאן,	שְׁכָן,
צדק"	צָדְקָה
כשאני	כְּשָׁנִיא
— אתה	— אַתָּה
— זהו,	— זֶהוּ
בלומה,	בְּלָוָמָה
ש חיה	שְׁחִיאָה

עשיהם עמדין אמאן
ברוסה אמר פרויס
הוּא באה מאכל
ויאנו דוחה חולד
מעיה של אשא
חביבין בשעה שז
בכת אחט במתלה

— חסר עשית עמרי לנו
בחוריין הילך

— עוד — אמר רבי

— פרוסה — שנייה —

שותחה, בכובד משקל
שותה — וכובד ורוח
הילד — והוא מקבל ט
ואין יותר מאכלה זמשקה;
חיים וחסד — שעשו
עמרי, ופקודתך שמרת רוח
עשית עמרי חסן בפקודך
צרייך לו.

ועל שעת הלידה עז
צואר הרחם שהוא כוזר
חל הרחם עצמו שהولد
לפניהם מזה, מן הפתח
פיקין — עיגולים עיגוי
סוף החלות העשויים חמי
טבעה בולתת מן החוץ ו
לחיל, והפיקים האלה ס
חכים כרכינס סביב, כמ
חיכים כרכינס סביב, כמ
טבעות בשור כוזצות וקוש
ולא יפל, ואמרו למלעד
והפיקים נפתחים והמעב
משליך בכת אחט;
במתלה אמר — במש
"הזרח חבל אחד — הוא
נפתח נפתח כל הטבע

ברוך הוא משמרו שלא יפל וימותה הווי חיים וחסד עשיית
עמדין רבינו אבא בר כהנא אמר אחרי בנהג שביעולם
בכמה זו דרכיה במקומות רחמה וbond גונק במקומות בשפה
והאשה זו דרכיה במקומות נאה וbond גונק במקומות כבודה
ויאנו זה חיים וחסד הווי חיים וחסד עשיית עמדין אמר
רבינו אלעזר אם ישחה אדם בחייב שעשה את אינן מטה
ומعيش של אשא מרפתין וbond גונק בתוך מעיש ומקדוש
ברוך הוא משמרו שלא יעשה ספר ושלא יעשה שליא
ושלא יעשה סנדל ויאנו זה חיים וחסד הווי חיים וחסד

שפוי כלפי מטה, וכשהיא הולכת הרחם והולד שכנו נדים ונעים (יפ"ת) — והקב"ה משמרו שלא
יפול — דרך פתחו בעת הנגען — וימות, הווי — אומר, זה שאיבר אמר לה: "חיים וחסד
עשית עמרי, ופקודתך שמרת רוחך", וכאמור;

עוד — דברי אבא בר כהנא אמר, אחרי — אתרת: בנהג שביעולם, בהמה זו דרכה
שם שעווים בעיקורם להניק מהם חלב לולדיה, נמנים בין יוכומיה האחוויות — במקומות
רחמה, והולד גונק — כשהוא רואה — במקומות בשפה — "במקומות ערוה", "במקומות הטינופת"
(ברכות י. עיי"ש), מקום שהפרש יוצאת והאשה זו, דרכיה — נמנים לה — במקומות נאה, והולד
גונק במקומות כבודה — "במקומות נינה" (יליש כאן, תקמ"ז) "במקומות בינה" (ברכות י.), ויאנו זה חיים
וחסד — שעשו הקב"ה עם האדם בדבר זה? הווי — אומר, זה שאיבר אמר אתרי כל השבח על
עת הייצה וההרין, גם על עת הנינה: "חיים וחסד עשית עמרי, ופקודתך שמרת רוחך" — חסר
עשית עמרי ליה לחתוכה מזוני, בינותה, מקום שתשמר רוחך בנות וטהרה, שכן פקדות ציוויל
להעשות בגוף אמריך להחותני בנות וכוכבי.

עוד, על עת ההריון — אמר רבי אלעזר: אם ישחה אדם בחייב — אפילו רק — שעה
אתה, הוי — אינו מטה? ומעיה של אש מהותן — מחום הגוף, שהוא בתוך המעיים חם
פי כמה מן החום שבשאר מקומות שבגוף, וכחומר שהגונף מרגיש בהיותו בתוך חם — והולד נתון
בתוך מעיה — חושים ובטים — והקב"ה משמרו — שלא ימות מהום, וישמר וייזמח שם
תתיקנו (יפ"ת ועיי') — שלא יעשה ספר — ורקמת עור חילול שאין בתוכו בשור ועצמות ושאר
איברים פנים, אלא מלא רוח או מים, שנוצר העור לולד ולא נוצרו בחללו שאר וקמותין, וכסדר
הכתוב כאן באיבר, שהעור קודם לבשר ולעצמות ולגידים (על נדה כד), ושלא יעשה שליא —
קליפהبشر כcis של כל ולד נוצר בה, וכשהוא כתיקנו היא יוצא לה אחר ליזתו מיד, וכשהוא מטה
ומחי היא יוצאה סגורה וחלולה, ונקראת "מפלת שליא" (שת), ושלא יעשה סנדיל — חicket בשור
בתואר סולית סנדיל (עיי"ש כד: וכלה) שבתוכו השלי, בנוסף לוולד כתיקנו, שהו שנים ואחד מהם
נפצע ונשאר בצוירה זו (רש"י כד), וכל ולד שנולד כתיקנו הוא וזה שהקב"ה משמרו שלא היא הוא הסנדיל
או ספר או שליא יוצאה רקס, ויאנו זה חיים וחסד — שעשו הקב"ה עם הولد לשמרו להיות
ולצתת כתיקנו? הווי — אומר, זה שאיבר אמר: "חיים וחסד עשית עמרי, ופקודת שמרת רוחך"

עשיות עמדי' אמר רבינו פהיליפה דקיסריא אם אכל אדם פרוסה אחר פרוסה לא שניה דוחה את בראשונה האשה蒿ו בפה מאכל היא אוכלה ובמה משקים היא שותה ואינו דוחה הولد אין זה חיים וחסד אמר רבינו סימון מעיך של אשא עשויה קניין פיקין פיקין חביבין חביבין בשעה שהיא יושבת על המשבר אינה משליכתו בכת אחת במתלא אמר אשתרי חד חבל אשתרי פרין

— חסיד עשית עמדי לחת לי חיים ושורחי נשמר כי להיות כפודת ציוויכ על טרי טבי העולם בהרין הולך.

וועוד — אמר רבינו פהיליפה דקיסריא: אם אכל אדם פרוסה אחר פרוסה, הци — לא פרוסה — שנייה — שאכל — דוחה — כלפי מטה, בתוך המעים — את הראשונה — שתחיתה, בכובד משקלה? ואילו — האשה蒿ו בפה מאכל היא אוכלה ובמה משקים הוא שותה — וכובד ורוחק מלוא מזון ומשקה שבמעיים אין דוחה — ואינו דוחה — את — הولد — והוא מקבל מזונו ומשקה ומים שהוא צף בהם (עיין נהה ל' לא), הכל כמו שהוא צריין ואין יתר מאכלה ומשקה דוחקים אותו ולזרה כלפי פתחו שהוא מטה, וליפל, הци — אין זה חייט וחסד — שעשויה הקב"ה עם הولد לשמרו ולהחיזתו? וזהו שאיבר אומר: "חיט וחסד עשית עמדי, ופקודתך שמרת רוחך" — בחיתוי, במזוני שהיית ניזון בימי הרינוין, מן המונן שאכלהامي, בו עשית עמדי חסד בפקודתך לשומר את רוחך ברוב המונן שאכלה שלא יזקנני ויבוא אליו כמו שהוא שרי לו.

ועל שעת הלידה עצמה — אמר רבינו סימון: מעיה של אשא — המחליה הוא שבחליל צוואר הרחם שהוא כווצה וסגורה בעת ההריון והוא נפתחת ומהרחבת בעת הלידה, והוא הפרוזדור של חלל הרחם עצמו שהולד שרוי בתוכו, עשויה — לכל ארכה — קניין קניין — חרדים חרדים, זה לפנים מזה, מן הפתח החיצון עד פתח הרחם עצמו, ובין כל החדרים, בין חדר לחדר — פיקין פיקין — עיגולים עיגולים, סביב החיל, להזר את האוצר ולחת מעבר צר בין חדר לחדר, כמו כמה סוף חולולים העשויים חוליות חוליות, שאורך חלל הקנה עשוי חללים אלה ופיקה — בטבעת בולטת מן החוץ ובפניהם מקיפה את הקנה בין חלל לפתח צר בתוך הפיקה הוא בין חלל לחיל, והפיקים האלה סוכבים וקשרים סביב את הפתחים כמו — חביבין חביבין — חבלים חבלים כרכום סביב, כמו חבל שכורכים וקשרים סביב שפופרת הנאר בחזוק שלא יצא המשקה, בין טבעות בשער כווצות וקשרים בכמה וכמה מקומות זו לפנים מזו את צוואר הרחם כדי שישתמר הولد ולא ייפול, ואמרם לעלה, גם — בשעה שהיא יושבת על המשבר — לדות, והקשרים נתרים והפיקים נפתחים והמעברים מתרחבים וכל המחליה蒿ו מתרחבת להוציא את הولد — אינה משילכתו בכת אחת, אלא הקשרים נפתחים אחד אחר מהפניהם אל החיצון זה אחר זה, וכך אמר — במתלא אמר — במשל העם שהוא אומר: "אשתרי חד חבל — אשתרי תרין חביבין" — "הותר חבל אחד — הותרו שני חבלים", שהרי כל קשר עשי משני ראשי חבלים, וכן כשל קשר נפתח נפתחת כל הטבעת הכרוכה סביב והפתח מתרחב (מי'כ), וכן קשר אחר קשר, כל קשר פנימי

לח. ח) זיינע פ
וּרְבִּי יְהוֹשָׁעַ וְ
דְּלָתֹות לְבֵית ק
י) בְּכִי לֹא סָגָר
מִפְתָּחוֹת לְבֵית
זַיִשְׁמָעָא אֲלִיכָּה
כְּשֶׁם שִׁישׁ צִי
דְּבָתִיב (ש"א ד

כאן הכהוב ואמר "ה
על בוריו ולשמו ר' ז
הוא דכתיב — ז
בדלתים ים, בגין
מלחמים, ואומר עד פה
שה עושה בים, הוא
הארץ כגילת הילוד
בראשונה, וכדי לו
ומוליכים להטמיר ע
שחקמתי לו שלא יו
ככבריה ודלהים, ואיג
שלך" (ועי ביר' שם
כolio בשבח דלתי ר
— אמרים, רב' ז
— כך יש דלתו
שאמר הכתוב בדבר
לא סגר דלתי ב
ראש, וזה החסיד שעשית עמדוי
אומר: כשם שיע
פתחת וסגידת הדר
לסגור ולפתוח בעת
ברחל אמרנו: "ויש"
בפתח (וז"ה). כמו
עקביא אומר: ב
למעלה ושוקע אל
בפתחן, והצירום ס
cashazierim טובבים
אשר — לאשה,
זהו שאמר הכו

חכליין אמר רב' מאיר כל תשעה חדרים שאין האשה
רואה דם בדין הוא שתהא רואת מה הקדוש ברוך הוא
עושה מפלקו למעלה לדין ועושה חלב כדי שיצא
הולד ויהיה לו מזון לאכל וביתר אם היה זכר שנאמר
'אשה כי תורייע וילדה זכר'.

ד. בבר אמר 'אשה כי תורייע' הרא הוא דכתיב (איוב

שנפתח גורם זהה שמוחזה לו שיפתח אחריו (וז"ה), כשהוא נסגר שוכן זהה שמוחזה לו להסגר, וכך דוחה העזואר הזה לאט לאט העובר החוצה, פותח לפניו וסגור לאחריו כדי לדוחה לחוץ, וזה החסיד שעושה ה' לעובר לקשור לפניו בעת ההרין בקשרים רבים, שלא יפול, ולפתוח לו ביציאתו קשר פתח מחדר לחדר שלא יפול בכת אחת, וזהו: "חיים וחסיד עשית עמדוי, ופקודתך שמרה רוחוי" — חסיד עשית עמדוי להחיותני ולשמור על בפקודתך על כל קשר וקשר להסגר ולהפתח, כדי לשמר רוחוי להחיות.

ועל עת ההרין שהוא זמן הכתת חיים לעת הינקה — אמר רב' מאיר: "מעשה נסים עשו
הקב"ה עם התינוק הזה" (תנ"ח/acan, ג). שכן — כל תשעה חדרים — של ההרין — שאין
האשה רואת דם — נדות, הרי — בדין הוא — בסבירה היא — שתהא רואת — בהם דם
נדות, ככל שאר ימיה כשאניה בהרין, שאין העובר נוטל מזונו את כל הדם הזה (ועי יפ"ט), ולאן
החולך כל הדם הזה? ואם היה זב כדרכו היה צריך הפתח לו והוא העובר נופל! אלא — מה
הקב"ה עושה — לדם זה, כשפחת יציאתו סגור ואין צורך לו ולד ובשהארו ברוחם יחנק את
הולד, הוא — מטלקו למעלה — מן הרחם כלו — לדינה, ועושה חלב — מעט מעט, עד
עת הלידה, להכין חלב לתחינוק בהיזלדו, כדי שייצא הولد ויהיה לו מזון לאכול, שכן "לדבורי רב'
מאדר דם נער ונעשה הלב" (נז"ט), וזה הנס שעושה לו הקב"ה, להציגו משפטון וחנק ומפתחת פחה
ליפול ולהכין לו מזון מרأس, וזה שאיב אומרים: "חיים וחסיד עשית עמדוי, ופקודתך שמרה רוחוי" —
פקודתך על סדרי הטבעים עשתה לשמר את רוחי בהרינו ולהכין לי גם בכך חיות ומזון לעת הצורך.
מראש, וזה החסיד שעשית עמדוי.

ועל כל זה צריך להודות לה' על חסידו ונפלאותו לעובר בהרין ולידה וינקה, ובביתר אם היה
זכר — שגם חסיד זה עשה ה' עמו לעשותו זכר, שהכל שמחים בו, שהוא חייב בתורה ובמצוות
חיהות, וועל זה בא ברכת "שלא עשי אשה" (יפ"ט). צריך להודות לה' על כן, והוא — שנאמר
— כאן בפרשנתנו: "אשה כי תזרע וילדה זכר", הוסיף לומר "תורייע", כמובן, התובן בדעתך
להודות לה' על חסדו מהיות טפת הזרע לעובר וכל דרכו של העובר עד לידתו ויניקתו, שעל כל זה
תודה לה', ומלאו אמר הכתוב "אשה כי תזרע, אם זכר תلد ותמאה שבעת ימים" כמו שהוא אומר
להלן "אם נקבה תلد ותמאה שבועים", אלא אמר "כי תורייע וילדה זכר" הקיש את לידת הזכר וסמכה
אל ההזרעה הזו לומר לך (יפ"ט), שיש להוסף הזרעה על היותו זכר כשמודים על חסדי ה' עמו מהויתו
זרע ולכל דרכו מאז, לידתו ויניקתו, ועל זה בא הקרבן לה' האמור כאן בפרשנה.

ד. דבר אחר: "אשה כי תזרע וילדה זכר", ונדרש למעלה (בسمנים הקודמים), שכן הוסיף

זותר
 א'כ
 בונת
 שום
 אאוור
 קודם
 ניטרי
 שםש
 לשוז
 כלל
 פונת
 גימה
 אורה
 צ'ב'ן
 לבנה
 חתמה
 שקייף
 החצץ
 באור
 מה
 לארכ
 נשבה
 ערד
 צתתהי
 אירורה
 אבל
 לבנים
 ת' כמו
 י'כ אס
 אדראהו
 עכבים
 ג' רק
 תפלש
 פילד
 מאירה
 הלבנה
 תונכה
 ג' של
 תזוכך
 השמש

ונראה דהנה יש לדקדק בילדת השבטים, שילפי החשבון שכולם נולדו בו' שנים צ'ל' שכולם נולדו לו' חדש ושתיכף שלדו נתבערו שנית ולא שמרו שום תומאת לידה ועין ספרנו (בראשית ל' פסוק ח') והיתכן שיעקב לא שמר דיני היולדת, ואפי' לדעת מהר"ל שלא שמרו האבות אלא מצות עשה שאמרו זול (ויק"ר פ' א') פנחס בשעה שהי רוחה' ק שורה עלייו היו פנוי בוערות כלפידים, ויהיו פניהם פארים כבשש וכירח, וכענין שאמרו זול (ויק"ר פ' א') פנחס בשעה שהי רוחה' ק שורה עלייו היו פנוי בוערות כלפידים, מושיע'ה קラン או רור פנוי. זהו הפוי (ישע' ס') קומי אורי כי בא אווך ובבוד ה' עליך ורח וגוו' וחלכו גוים לאורך ומלאים לנוגה ורחך כפשותו ולא נצטרך לעשוו משל בלבד. וכאשר היה זה למתה יהי זה למעלה, וזה יגרום להדכחות הלבנה בפועל. וכנראה כן היהתה קודם הקטרוג של הלבנה, ומחתה הקטרוג נתעכברה וזה הוא גרט מיעוטה ופגימתה, וזה העניין שרמן ר' יוחנן דמלולם לא ראתה חמתה פגימתה של לבנה, והינו שהחמתה איננה רואה ואין יודעת אם האור מפלש את הלבנה מעבר אל עבר או לא' וכסבירה שהאור מפלש מעבר אל עבר ואין

אל תוך תוכה וחשוב כולה כמו כדור אוור מאיר ואיך חאייר גם המחצית השניה שאיננה רואה פנוי המשמש, ואיך לא יהי' בה לעולם שום פגימה, וידוע שהלבנה היא דוגמת כנסת ישראל, וכאשר יישראל למטה יהי מוכרים מאי עד שהאור האלקרי יתפלש אל תוך תוכם ויהיו פניהם פארים כבשש וכירח, וכענין שאמרו זול (ויק"ר פ' א') פנחס בשעה שהי רוחה' ק שורה עלייו היו פנוי בוערות כלפידים, קומי אורי כי בא אווך ובבוד ה' עליך ורח וגוו' וחלכו גוים לאורך ומלאים לנוגה ורחך כפשותו ולא נצטרך לעשוו משל בלבד. וכאשר היה זה למתה יהי זה למעלה, וזה יגרום להדכחות הלבנה בפועל. וכנראה כן היהתה קודם הקטרוג של הלבנה, ומחתה הקטרוג נתעכברה וזה הוא גרט מיעוטה ופגימתה, וזה העניין שרמן ר' יוחנן דמלולם לא ראתה חמתה פגימתה של לבנה, והינו שהחמתה איננה רואה ואין יודעת אם האור מפלש את הלבנה מעבר אל עבר או לא' וכסבירה שהאור מפלש מעבר אל עבר ואין

כאן שום פגימה בשום צד:

ח'ז'ם שנת תרע"ד

ונראה דהנה במדרש (פ' י"ד ס' ח') ה'ון → בעוון חולתי ר' אחא אמר אפילו אם היה חסיד שבחסידים אי אפשר שלא יהיה צד אחד מעון, ויש לומר דמתמא שי אפשר בILI יצ'ר ע"כ מושך עמו נמי בחות הטומאה. ע"כ יש לומר דגם הא דasha מתמא באביה אף שאון באן טומאת מגע שהרי מגע בית הסתרים הוא, אלא משום גזירות מלך פירוש'. ויש לומר דהינו טעמא דגזרת מלך משום שנמשכו עם יצ'ר בחות הטומאה, ובאשר ידוע שכ' בחות הטומאה הם מתגדים לישראל, וכמ"ש (במדבר כ"ג) כי לא נחש ביעקב ולא קטם בישראל דמתרגם ארוי לא נשיא צבן דיבת לדבית יעקב ואף לא כסמיא רען ברבויות בית ישראל, ברצונם לעשות כל הצדקי למןעו לידת איש ישראל, ולולא שהקב'ה שומר את עמו ישראל ועשה עמהם חיים וחסד, כמ"ש חיים וחסד עשה עמד ופקודתך שמרת רוח, לא הי' אפשר שלא תפיל האשה עוברת, וכמו שאמרו זול (ב"ר

לע"נ טומאת היולדת, כ'ק זילדה מקאצק הקשה הלוא הגודל זילדה מקאצק הקשה הלוא מפתח של חי' הוא ביד הקב'ה, והיתכן עתימשך מוה טומאה, ותירץ שהטומאה באה אח'כ, עכ'ד, וכ'ק אבי אדרומו'ר זיללה'ה פירש דבריו שהוא כעין טעם ווה'ק, בטומאת מות מפני שכחות הטומאה משתוקקן לדבוק במקום שבו קדושה, וה'ג' מפני זה גופא שהי' שורה עניין אלקי הינו מפתח של חי' שאיננו נמסר בידי השיליח אלא הקב'ה בעצמו הוא הפותח, ואח'כ כשבסטולק העניין האלקרי זה שורדים לעומתו בחות הטומאה, עכ'ד. ועדין צרייך ביאור דא'כ בשבת שזוריה נשמה יתרה באדם ובמושש'ק. כשנסתלה הנשמה יתרה נמי נימא הכי שחו' שורדים במקומו בחות הטומאה, אלא ודאי הטעם מפני שנשארה נשמה קדושה באדם אין רשות לכחות הטומאה לקרב. איך גם גבי يولדה נימא ה'כ:

הוא הרבר שבסמיכת ערלוּתוֹ נשתאבה טומאת הערלה ומחייבת הין בעזון חולת והחוללה היא ביצה"ר מושך עמו גם העיר לכל גולד. וע"כ הנולדים בעלי פסולט, נ"מ רער"ה דיאיתה בספר המגיד לבי"ד דاشתג בשפטיא קדמא"י, ע"כ גולד בעלי ערלה. נ"מ אדם הראשון קודם חחטה. וע"כ סט עניין לה לטומאת לידיה דשתיהן משוו אחד מוצאן:

ויש לומר גמי דהינו טעםם אדרנו זיל (טז יב) ביבוכבד מכאן לגשים צדקניות ש הינו בפתקה של חזה שנאמר ותורה ותלד ההורת שלא בצער אף לידתת שלא בצער לי והינו דיש לומר דבר העניין של צער לי הוא גמי מחמת כחوت הטומאה כמו שאמרו בשם האר"י זיל שהוא עיין עשר מכך דמצרים ואלמא היצה"ר שבעת הרין הי צער לידיה כלל, וע"כ יש לומר דהיא ואתה מקישו תקישו לכל צד ונאמר להיפ מה לידי שלא ביצה"ר אף הרין שלא ביצה"ה וע"כ מה הרין שלא בצער אף לידיה שי בצער:

ועם מה שאמרנו יש לפירוש עניין קרבן يول החטא וועלת הדנה מה שהחוללה אפשר בלתי חורובת יצח"ר בסתעך מאכוי עץ הדטיר, וע"כ הקרבן בא לכפרת זו השורש הינו חזה, שוזחי סיבה לצער הליד ובשביל זה קופצת ונשבעת כאמורים זיל (טז א), ובאשר החטא הי במחשבה לעין והוא החטא לחטא כדאיתא בתקה"ג, ע"כ הקר ובעשה לחטא הגעה וועלת לחטא מהחשבה:

במד"ר אדרם כי הי בעור בשרו הה"ד נכו לצלים שפטים וכור משל למטריו שנכנסת לחוך פלטן של מלך כין דחמי מגלביא תלן דחלת אמר לה המלך אל תתרן אלו לעבדים ולשפחות אבל את לאכול ולשוח ולשומות, כך כין שעמדו ישראל פרשת גנע נתיראו אמר להם משה אל תתראו לאומה"ע אבל אתם לאכול ולשוחות ולשומו ע"כ והכל צמהו כי אומה"ע איןם מטמא בוגעים:

ומעתה מובן שבילדות השבטים שיעק"א ע"ה כבר הפרק מרירא למתיקא וחוכא לנחרורא, ובש"ס ב"ב (טז סע"ב) ג' הטעים הבק"ה מעין עזה"ב ולא שלט בהם יצח"ר, וכן שגראה מסיפור לירוד השבטים שהי' בעניין אדרה"ר קודם החטא שנאמר בהם ולא אינם עושים תזרוק לנטרגה אבל הקב"ה שומר בישראל מתחזים לקטרוגה אבל הקב"ה שומר את עמו ישראל. ובזה יש לפירוש גם סיום דברי המדרש וביתורם אם הי זכר, עפ"י מה שכתב מהר"ל בעניין גירות פרעה אם בן הוא והמתן אותו, דברשר מצרים הם חזומריים, היו יותר מתנגדים לוכרים שהם שכילים יותר מהנקבות שהנקבות הן חומריות. ואףanno נאמר שגם כחות הטומאה המתנגדים לישראל גמי מתנגדים יותר לוכרים מלנקבות. ועד טעם הא:

וממצאי און לי בלקוטי התורה מהאר"י זיל דמפרש כל עניין מצרים על דרך רמז על בית נשמה לעוזר ויציאת מצרים המצוות הנחת תפילין וכדומה, ועין ספוגנו בפסוק אליו תבוא, וע"כ לא hei להם עין עם טומאה לידיה כלל, שכל טומאה זו נמשכה רק מפההן הין בעזון חולתי והם שהו שלא ביצה"ר כלל אלא כמו אדרה"ר קודם החטא וכמו לעזין, לא היה בהם טומאת לידיה כלל, כי הטומאה לא הייתה בבחינת אתכפיא נמצאים שם שיצה"ר אהchapיק לקדושה. וכך נ"מ ימי כחות הטומאה נמשכים מחתמת דין בעזון חולתי כנ"ל:

והנה כמו במצרים דאתכפיא כל כחות הטומאה מחייבת התגלות אקליט כמ"ש ובמורא גדול זה גליו שכינה וכמ"ש (ישע"י יט) הנה hei נחנק העובר ונובלם בדם שהוא אלילי מצרים מפניה כן נמי יש לומר בעניין הרין ולידת בת ישראל שנמצאת שמירה ופתחת הרחם מחייבת העניין האלקטי, ובהריגש זאת כחות הטומאה ערךין לנוקבא דתחומה רבא ואתכפיא לכל ימנעו הלידה או גם להזיק הרין, ולפי"ז מובן שאחר הלידה שהענין האלקטי חלף הילך לו שוב חורמים כחות הטומאה שהו טמוניים, אך כבר בעשה מעשה שהחינוק נולד אין בהם עוד כח להזיקו כי (שבת קנא"א) חינוק בן יומו כי אין צrisk לשמרו מן העכברים, ומ"מ חזורים ומ��ופטים על היולדת כבראשונה ומהם מסתעפת טומאת הלידה:

על היולדת:
ויש לומר עוד דהינו רסמכות לה מצות מילה. כי הנה אמרו זיל (אניות דר"ג פ"ב ה') אורה"ר גולד מהול, אלא שמשוך בערלוּתוֹ (כבש"ס סנהדרין ל"ח). ולכאורה קשה מאי נצמך שהדורות הבאים נולדו עם ערלה. אך

ר' עבדיה מברנתורא
ו. ולומה לו צ"ס
טמיס (נילס. ל"ג נ"ס
ט"ט נילצן, כלווער

ביה אשר הוציאתי אתכם מן
יקראו הפרשה הזאת בלילו
בשבעת הראהי כאשר באו
שחצבי שם ויש לנו ל��רות
שאמר ר' אין בן עוריה חדיר
ובן שבעים שנה כי לא ה

הנִמְלָא מִכֶּלֶב קָדְשָׁה
הַמְּנֻחָה דֵין וְסִיל דָקָן
חַטָּאת שְׂמִינִית נִגְולָה
שְׁנִינְתָּוֹת מִקְרָבָה מִסְעָה
רוֹת נִסְעָה כְּבָשָׂן מִשְׁעָן
רוֹת תְּלִיכָה הַמְּרָאָה
עֲנָנוֹת וְסִפְרָא דְמִנְעִימָה
שְׁזָרָבָר בָּרָן כְּלָבָה
כְּרָמִים וְעַל וְעַי יְדָעָה
עַמְלָה וְעַמְקָם כְּדָמָה רַעַם דִמְמָה
מְגַזְזָה עַד שְׁלָצָה כְּן זְמוּנוֹ
זְנוּ מְכִינָה לְעַמְלָה נְמִלָּות וְמִמְלָא

סמנוי כהן: כת' מנגנון עוזי זו קד קול נצל טרמיין
בנטומינריה וטומוגרפיה סטטוס
קיטש ופליאת, וה' נזיר שנטומוגרפיה
בכינוקן הטרו מהפליין. חלון
טומוגרפיה. לר' סע' ז' סי' וו' מונעין;
ואם גם עוזי ואדם גענין היילך
טומוגרפיה. כת' פון. לכל מה דיבר ניגן
טומוגרפיה ולח' דרכ' מודט מקיזו
טומוגרפיה עזרני וויפן.
טומוגרפיה טכני עזרני וויפן.

שכניינו מפי יתמה מליכס טהרא. לאחריך. לחחותמי, איננו רושא
שבטעים שנה. פיקט אלע"ז שלא לחחותם. ושלאל לחחותם, כי
אינו רשאי לחחותם: **ה** מזקירותין
שיילדה וכן ורואה נדצחים. כי
לhma נגמ' פרק מס' נטה מהר
יעצא מצריהם בלילהות. אמר
רבי אלעזר בן עזריה, הרי אני
כבן شبטים שנה**י**, ולא
שברב ברה תחולו רבינו ליאו זילעךם
ומכניינו לילט מאיס: כבנ'
סקאנינו עטרכו ווי נדצחים. כי
למאן גמ' פרק מס' נטה מהר
ונמי עד וכו' כלומר דלע"פ
שכניינו לילט מאיס: כבנ'

פירוש המשניות להרמב"ם

הברכות שיברך בשחר קודם **ק** שם יוצר ואהבה והא' שהוא מברך לאחריה אמר ויציב אל בלילה בברך לפניך שיטים מערביים ערבים ואהבת שולב אהיריה אמרת ואהבת והשכיבנו והברכה האוראה היא יוצר אור ומוציא ערבים הזהбраה היא הבהיר עצם וכבראת בכח יוצר ארוכה ואהבת ולום גזעך

מלצת שולם

לחמום ע"כ. המוביילן בו. נעל"ד דלי קוה מוי זוכין פה. מכם דקבי טנקר גאנטו לאס מי מובילין דענין טנקו פפה. יוטומטי מטען תולין לא יתחל וטח התמלח גונת ודקן וככל שמאין מחול וטווי גומת. מטען תולין לא יתחל וטח התמלח גונת ודקן

1

צפארת ישראל

לה נזכיר: זו ככלל ספיה ומומת: לא פ' צוותה וגיה דלן קהמג' ווילון. אך ג' דיאנו צאנז (מנמלא ט' ח'). מכל מאפיין נספיעו סינו צען' דנירנו מוכיר לפלטומונטס הילו יי' ער. וגם מאריך תרבותה התרבותית לאו מונטיאנו גול בחרבה ובתקופה אראב' גויה

צינזון
מִבְּרוֹרָן, י' ב': מִבְּרוֹרָן
סֵפֶר י' ב': אָמַר
אַלְמָרְטָן בֶּן מָעוֹרָה, מֵת

גומ' רעק"א

אותו יין שם הערבי
שנודע בתקופה הפלירית. וכך
המונח ארכאולוגי מודרך כו'
הנזכר באישורם של מומחים
בפיזיולוגיה וביוארכיאולוגיה.
בנוסף לכך, מומחה דינטראציוניסטי
הזכיר כי המונח מוגדר כ'מונח
הנזכר בתקופה הפלירית' (עמ'. 1).
במסגרת הנימוקים שבספר
הנזכר ערך דינטראציוניסטי
הזכיר כי המונח מוגדר כ'מונח
הנזכר בתקופה הפלירית' (עמ'. 1).

מִלְאָמָר כַּד אָמָר

וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כָּלֵב אֶת-מִצְרָיִם כַּא-כָלֵב אֶת-יִשְׂרָאֵל.

וכפילט"י וכ"ל צפוי מלומד בגמ' פ' מפלמת המתחל ("ח") זו ניוס סתמונה ובי' גם היה לה גללה טקסט
מלוחה בוגרת כמדליך כלום פליקו. וגס מוקה ריהה ל"ס נעל לדכרי מכמים נטמעו לרוץ"ע כיוון אכל הולכת
לענין זה דומם צפוי צמכויסן נזא"ר

פירוש המשניות להרמב"ם

בזה אשר הוציאתי אתכם מארץ מצרים והסבירה לנו חתמת של
יקראו הפרשה הזאת בלילה כי הכהוב אומר וריאת אוטו
שבועת הרואיה כאשר באה הקבלה לולא יציאת מצרים
שודכו שם ויש לנו לקורתה פנוי הנען הנהו, ואולם מה
שאמר ר' אין עוזיה הרי אין כבן שבעים שנוד ולא אמר
פרשת צדיקות בלילה ענד שדרשה זו ומאן:

תפארת ישראל

ב' ב

מ. כן גנון נכלמת צבאיות מצרים נ"ז כל ערצית מסה חומו, פלט ז מליטים מהמה טבה: ה. ק"י נטלם כל גלן שגדלוינו יינו חומו נסיך ולוחמי נסיךיהם. צ. גן זומת מקלם נטמא תני. ד. נטמא טפינס וכו' וטמאל נכל"ל רלא נקלע מה מהרliste ממלון כ"ג) בנה ימיס וגו' טמלו לאה טם זו מה טמה מונמא דפאנניא דקלרלט מאלי עלי' דבון דבון טמלו הצעי לדכליון נסח פטמן הטעי נסח דמי' ב' ח' הממלון זט ממי' וא' וכו'

ישת ציית שנאמנו
מצירין יציאו
חותם רוצה לומדים
שאי אין לו רשות
ברוך נקרואך

לענין. דהה זינקנו ב' חילך קימה פו"ל לכו"ז"ב מלה משומת. כי

וְקַנְעָן כָּל־מִזְרָחֶם הָיָה וְ
סַיִן סְפִיל לְמִזְרָק מֵשָׁ
עַיִן נֹומֶל לְחַכְמָה

לדקוק מהו ערך
כל מילה לפטר כי צו

זה כמונומל זכל יכול

ב- 'כָּתְנָה' ו- 'זַדְלִי' טעטטל לח-
ד-כְּקָרֶלֶת דְמִינָה ו-לִיפָּנֵי כ-
מ- גַּמָּה (רמ"ז). וכפ"ז
קַרְבָּלָגְנָוָה, וועז יְסָדָה זְנוּ-
יְרוֹם'. (תויזיט ד-ריה ז' ז' ז' ז').

ו-era (שםות ר' ו) והוציאתי וגאלתי, והוציאתי היא היחידה עצמה, וגאלתי היא לשון גודלה ותמורה מעניין מכירה שהמצרים פדו נפשם, כמו והעתיר בעדי (שם ח' כ"ד), וננתנו כל אשר להם לישראל רק שיצאו. וזה שאמր בעבור זה המסתנה עשה ה' ל', בשעת היציאה שהיתה מועתדת לבוא הכהן, עשה ה' ל' עוד נס אחר ברכוש גדול שהוא הגולה חניל, ואתה אילו היה שם לא הייתה נגא"ל דיקא אלא יצא بلا גולה.

ואמר הקה את שניו, כפירוש רשי"י לשמעו אף את הכללות, שהם בעלי המלחמות המקימים ואכלת ואש זוכה לאכול בבית העמים את כל העמים (דברים ז ט'), והרשע לא היה זוכה לאכול בית העמים, ולא היה בבחינת שנייך, על כן הקה שניו. ואמר החזיא עצמו מן הכלל, שאפילו הכללות קשה עליו לשמעו, לא כהכם שחוזקו אפילו אחר הפרטים, ועל כן כופר בעיקר שהוא תורה שבכתב שהוא העיקר וממנה יוצאים ענפים תורה שבבעל פה.

→ **ואמרו** חז"ל (מכות כ"ג ע"ב) רצחה תורה שבכתב הקב"ה לזכות את ישראלי גדול, ושבעל פה באחינו רב בבחינת רב לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר (ישע"י מ"ב כ"א) ה' חפץ למען צדקיו יגדיל תורה ויאדר. ויש לדקדק מתחילה בלשון רבים, הרבה להם, ומיתוי ראייה מלשון גדול יגידיל תורה. ויל' דהנה כתיב (הושע ח' י"ב) אכתוב לכם רוב"י תורה כמו זו נחשבו. כי הקב"ה לא כתוב לנו בכתב רובי תורה, אלא עשה ספר קטן מעט הכמות, אבל הוא גדול באמת שרכו מניין אחד חניל. ורמב"ן כתוב בפרש

בן כשראה ריש לקיש כהן חורש בשבעית, תמה ואמר כה"ן וחורש כהן וזומר (סנהדרין כ"ז ע"א), וכי גדול יחל גדול, כי כל השביעיות בבחינה אחת הם עם שבת כמו שכח רמב"ן ריש פרשת משפטים (שםות כ"א ב').

ובזה יובנו דברי הרשות ותשובתו בדברי החכם ותשובתו. כי מי שהוא בבחינה זה, לא יתרידנו דבר ולא אריך עליון הזמן. על כן החכם הצדיק אינו ממהר לאכול, אדרבא ריצה שייריבו לו הדושג הנדרש והקדוש, ושאל מה העדות והתקים ומהמשפטים, ורוצה שיפשו לו הכל בפרט ולא רק בכלל. על כן [מכיוון] שהוא מזאת הבחינה, בוצין בו צין מקטפיה ידיעא (ברכות מ"ח ע"א), אמר לו כhalbota הפסח אין מפтирין אחר הפסח אפיקומן, שלא יצא משולחן רבו כשהוא רעב, כי אפילו כפו אוכל ושובע.

התקס שהוא
בבחינות גדול
אינו ממהר
לאכול ושובע
מה העדות וכי
- שלמדו

וההיפך בהרשע שאמור מה העבודה
רווח ואינו יכול
להמתין, וגם
בצאת מטבח
לא היה מוכן
לכosh דל ולא
היה נガל

וההיפך בהרשע שאמור מה העבודה
הוא עליון כעומס משא דבר ה', על כן
אומרים לו דבר פלא ברמז עבורי זה
עשה ה' ליל בצתתי ממצדים, לי ולא לו,
אילו היה שם לא היה נガל, ריש לדקדק
מתחילה בצתת"י ומטסיים בנגא"ל. והענין
לפי חניל, כי הרשות שאינו יכול לכוּף
יצרו לשמור אפילו עד שעת האוכל, לא
היה ממתין גם כן עד שישאלו ממצדים
כלי כסף לצאת ברכוש גדול כי הכל
מעניין אחד חניל. ורמב"ן כתוב בפרש

לשון
בל

כינ
זיה
גודל

לט
לפי

טו. ז"ל הרכוב": "וגאלתי אתם, כי יעשה בהם שפטים עד שיאמרו המצריים הנה לך ישראל בפדיון נפשנו, כי טעם גולה ענין מכר".

תנ"א ט"ז ס"ט ג"ה

ט"ז ט"ז ר"ג כ"ה י"ג

ט"ז ט"ז ס"ט

[ב' ל' ח]

זה שאמր, לרצומו ית', לזכות אוננו
הרביה להם דייקא, שננתן להם כה
הרבotta התורה ולחידש בה חידושים על
ידי [=שהוא ית'] הגדייל תורה בבחינת
בדול בעניל', [=יחסיבר אותה במעט הכמה]

1

הַרְבָּשָׁה

דול תקס"ה לפ"ס

של ישראל, ונענין מחייבת העוננות הו
מחיהת החקלאות וסלוקם מבינינו, ואנו
ברוחב ה', לנו ופרינו בארץ'.

ולזה אני חושב מה שהתחילה בעל
הגדה כהא לחמא עניה די אכלו
תאל לחמא עניה וכו'
אבחתנה בארעא דמזרים ואחר כן אמר
כל דכפין ייתי ויבול, הנה הדורש
וההודיעא הלזו כהא לחמא עניה הוא
שלא בזמנו ושלא במקומו כי אחרי
שהוא רוצה להזמין אורחים ענים כל
דכפין ייתי ויבול, היה לנו להמתין עד
שיאספו תחלה ויסובו על שולחנו וידבר
כל דבריו לפניהם, וירודיעט שוה הוא
בעין לחם עוני שאכלו אבותינו במצרים,
ומאי טעמא הקדרים כהא לחמא עניה
קדום כל דכפין.

וְיַעֲשֵׂל כי ידוע שלא הכהן מأكل ומשתה המאהר פותח
לישיפיק לכל דכפין אם יבוואו, שבסעודת חצאי
אמנס ענין הקריאה הוא היה כי הסעודה
מגדר הנשאנו, וכי מזמין
וכייד מזמין
השוויה לבריאן

פָּרוֹתִין וְמִזְוְתִּין, וְהוּא כָּל גָּדוֹל
שְׁכָול תְּחִתֵּי פְּרַטִּים הַרְבָּה, וַנְתַּן לְנוּ
כָּכָּה וּרְשׁוֹת לְהַזְוִיא - הַעֲנָפִים הַהְמָה
מֵהַעֲיקָר הַזֶּה, וְזה נִקְרָא תּוֹרָה שֶׁבָּעֵל פָּה;
נִמְצָא תּוֹרָה שֶׁבָּקְבָּבָה הַזֶּה בְּחִימַת גָּדוֹל,

ויעש משה כאשר ציוה ה' אותו ותקהלה העדה אל פתח האהל מועד (ויקרא ח' ד'). יש לדركן Mai טעמא פרט ריקא קהלה העדה, אלא הרבה דבריהם ציוה ה' אותו קח את אהרן וגור' (שם פסוק ב'). ועוד זהה ליל ויקהלה העדה, מה לשון ותיקהל העדה. ויל' דרש' פירוש ואת כל העדה הקהלה פתח האهل מועד (שם פסוק ג'), זה אחד מן המיקומות שהחזקיק המועט את המורבה. והנה נס הזה איננו רחוק בעינינו כלל, כי בכל מקומות שעסק התורה ברובים מצויין, אוין הרחיב ה' לנו, כי הקליפות והטומאה מסתלקים והרחהה מצויין, ככל דבר רוחני המסולק ומובדל מכל גשמי הרי הוא חוץ לגרדי הזמן והמקום. ומשום הכى מקום הארון איןנו מן המדרה (יומא כ"א ע"א), כי איןנו צרייך לתפישת מקום כלל. ואמרנו חז"ל (שוחר טוב משלי י') בשעה שהחכם יושב דורש הקב"ה מוחל עונגויתיהם דבר רוחני טהור הוא מחו"ז לבולות המקומות ולן פחה אלל מועד ילי להחזיק את כל העדה

א. בסיס זה זביבוקם הקדושה מועט מחויק המרובה האריך מזמן בהרבה מקומות, ראה במצוין לעיל שבת הגדול דרוש יד [רלו' ב'] ד"ה וזה, וע"ע לעיל ח"ב סוכות דרוש ח [מ"ד י' ז' ז' והגהות שער יסף שם, ובחת"ס עה"ת תוליות כת"ו ב' ד"ה כי, מה שביאר מזמן בזאת הפסוק (בראשית י"ז ב"ב) כי עמה ברוחב' לון ופראנו בארכן, עיי' ש.

האוֹמְנָם צַיִן יִצְחָק זֶרֶעַ מִגְּרָס אֲלָכִים
בְּלִכְיוֹ קָדוֹסִים, וְסֵס מִקְיָמִים
תְּמִימִיד מְוֹמָיו יְמִ"ש מִסְפְּטוֹ וְתְקִיוֹ גַּם מַה
טְהִלִּים מִכְנִיס, וְהִינְסָמְקִיס כְּלָוָס מֵהַסְמִינָה
זְהֻמָּה וּמֵהַטְּבָעָה יְקִנָּה, וְצַפְגִּיל כָּס לְחוּזִים
לִיטְעוֹת צָלָל עַת, וְעַל דָּרְךְ טְהִמָּר שְׁלָמוֹת (דְּנִיסָּה
דַּ) וּמֵגִילָה הַצָּר לְוַחְתִּים קְרוּזִים חָלִין
בְּכָל קְרִיחִינוּ חָלִין, וְכָמָנוּ קְדָמָנוּ (דְּלִיטָה אַלְיָזָר)
הַיוֹת סְלִיחָה) שְׁגָנָעָס לְזָה מְפוּלָת בְּפִסְקָה
טְהִמָּה לְהִלִּין, כִּי מֵגִילָה הַצָּר לְוַחְתִּים
וּמִסְפְּטוֹת לְדִיקָה, כִּי צַפְגִּיל טָהָרָנוּ עַוְתִּיס לְרָנוּ
לְפִתְמוֹר מְוקִים צָלָל טָעַם, כְּמוֹ כָּן טָהָר יְמִכְרָן
קְרוֹב חָלִין כָּל קְרִיחִינוּ חָלִין צָלָל טָעַם, עַל־כֵּן.
וּבָדָךְ זֶה יִמְצָהוּ לְכָל קְמִינָה, רַבָּה
חַקְנִ"שׁ נְלוּמָה מִן יִצְחָק, שִׁיאַנוּ
שְׂיוּכוֹ יִצְחָק לִיטְעוֹת וּלְרִמְמִיס, וְלֹא יוּכְלָה
הַמְּקֻטְלִיגִים לְהַקְּרָאת עַלְיָסָת קְוִצִּים לְוָמָר
שְׁלִיחִים לְחוּזִים לִיטְעוֹת מִמְּחַמָּת שָׁוָס קִינָה,
לְפִיכְךָ הַרְגָּשָׁה לְזָה תּוֹלָה וּמְזָה, שִׁיאַנוּ שִׁיסָּה
כְּמָה מְוֹת שָׁהָס מְוקִים צָלָל טָעַם, וְעַל יְדֵי זֶה
שְׁבִי יִצְחָק כָּס מִקְיָמִים מְוֹסָס צָלָל שָׁוָס
קְוִצִּים, כָּס לְחוּזִים לִיטְעוֹת וְלֹאַין הַמְּקֻטְלִיגִים
יְכּוּלִים לְהַקְּרָאת עַלְיָסָת כָּלָט.

六

עוד ימץ גור עצקדים מות לדמיון צמם' קידוצין →
(דנ' 3): ילו כל מדס מתחמדס עליו בכל
יוס ומלגמלת הנקב"ה עחולו נל' יווכל לו. הומנס
הימת שם נגמרה, הימל הנקב"ה ליטריהל,
צלהתי יאל הרע וכרכלהתי לו מורה מגליין, מס
המס עטוקים צמולקה ליין חמס נומקליס בילו.

ובזה יתגלו דרכי המסתנה, לר' סקצ"ה
לצום למ טרולל, מלעון נחון, כמו
צאנינו (דילומ יב:) ולט זכיין, ופירות בגרטנערל
גע נחמי. ורקינו ארכיה הקצ"ה שיטחת ליטרולל
כמ נחון גמלמונס נגד הוועות השוואם, לפיך
הארצ"ה לאס מורה ומורה, שנמן לאס כמ
הארצום סטורה ולמדאן מדיאוטים, וככל זה
מושגית למ העריגיס ובקלאפומ ווועחים
גמלמונס.

1

או יממל בתקדש מטה לחיות גמלים (טומר טו
מיומי קיע) הוגה גרא"י (פ' ויל"ה) בחתמול
בקצ"ח גמלרים, כעהגמלתי לו (נלהקיה כב' ז)
קם יהת צנץ וכיו' ושהעלו סס לעולא, שיח
לו לאחצ'ת למול מלחת לי (נלהקיה כה' י) כי
פיימק יקליח נך ולעג, ועכטיו למלה חומל לי
שהעלו לעולא, וליה שטיג כלג רק נודין
למלומי ע"כ.

ובכתוב על זה ה"ז זללה"ה כייסמה מטה
(פ' ויל"ה) שזו זכות גדול מהנראות
תלונה לרשות כל גמל רקע"ה ולג' רקע'ה
כלוט, ועל זה רקע"ה מסלס לו מדת נגד
מדת, ובצערת צה"לין ליטריהן זכות,
ושאם קטulings מקביס קוטיות על יטלהן ומה
עוותין כך וכן, מחייב נכס רקע"ה והלן
הנראות הצעירות שהיא לו להקומות עלי ולג'
רקע'ה כלוט, על כן כדיין נומן בוגדלה זו
הבקשות כלות, יתנהג עם בניו להטיע נכס ולג' להקומות
על יאסן כלני, נל"ג.

אַקְדוֹזֶתֶת עַל
גִּמְפָלֶן צְבָעָנוּ
אַקְדוֹזֶתֶת עַל
צְוִישָׁה סְקוּזָה
קְלוֹזֶתֶת סְפָצָה
עַל כְּנָסָה כְּוֹ
עַנְמָנוּ נְכָנָתָה
וְהַרְחָמָה
נְפָמָק פְּעוּלָה
חַלְמָה נְחָלָה
סְדָבָרִי חַיָּס
סְדָבָרִי (שָׂמָמָה
סְמָדָר) שָׁעַלְמָה
שָׁעַלְמָה לוֹ לְ
כָּה נְפִי הַמָּגָּה
חַמְלָה, שִׁיאָה
יְחַצָּה, כְּמָיוֹ
חַפְּיקָוּמָן, רְ
מָהָן מְלָכָרִי
שָׁסָרָה רָמוֹן
עַמְּדָה"ק. וְ
חַלְקָה בָּנָה
שָׁנְעָתָה צָמָה
שָׁמְרוֹתָה תְּלָוָה
הַתְּגָוָה וְ
וּזְהָה צִימָה
יְטָהָה
לְטָסָרָה מְוֹן
אַקְדוֹזֶתֶת בָּנָה
וְמְוֹתָם, שִׁיאָה

שְׁלָמָה נְהָמָין זְוִילָה, לְיִמְלָה, לְמַחְצָה מְוֹתָם,
לְלִרְמָה מְוֹתָם, וְלָמָה מְוֹתָה צְעִידָה
לְעַמִּיק נֵיחָה מְגָנָה וְמְגָלָה מִן שִׁיקָוִין וְמִיעָר
שְׁלָמָה.

ו

או יְהָמָר נְקָדָם מֵהָמָר בְּכָמָבָד הַיְיָ וְלִבְנָה
צִיְּתוֹג בָּכָבָד (פִּי מוֹמָה) נְגִימָה שְׁבָנָל צִין
יְטָלָה נְעָמִים, כִּי הָלָה וְבָלָג שְׁטָחָה שְׁבָנָל צִין
בְּכָמָבָד שְׁגַיִי יְטָלָה הָס מְמָקָם גְּבוֹהָה נְמָלָה
וְהָס לְמַעַלָּה מְמָנָצָע, הָלָה הָלָה גָּס יְחַדָּה
גָּדוֹל צִין גּוֹפָן בָּל צִיִּים יְטָלָה וְצִין יְמָר הַמִּים
בְּמַדְבָּרִים, שָׁס שְׁטָמִים קְרוּוֹיִים מְמָוָל עַפְרָה
מִן הַלְּדָמָה, עָס כָּל וְהָס כְּלָמָוק מְזָהָה מְמָעָלָה
לְחוּקִים גּוֹפִי עָס צִיִּים יְטָלָה מְגֻפִּי מְוֹתָם
שְׁעוּלָם, כִּי עַלְיָהָס נְמָלָה (אַזְעָעָה כָּה) וְגָמָה הָמָס
הַזְּוִיכָה הַוְּרָסָה, וְנְמָזָהָס בְּסָבָךְ חַלְמָה זְוָהָמָה
נְמָס אַקְדוֹמָיִי וְטוּמָהָה צְבָוָלָה, הָלָה צְבָנָה
מַלְקָה יְעָקָב הַמּוֹפָלָתִים וְמוֹצָדָלִים מְכָל קָגָג
טוּמָהָה וְחוֹמָה, הָאָרָה לְמַקְוֹן וְהָמָה צְבָנָה מְוֹתָם
מִילָה וְסְפָלָה וְעַוְמָהָה נְדָח וְיְמָר שְׁמָחָה
וְסְיִינִים, עַל"ה.

וַיַּתְבִּן לוֹמֶר כִּי חַיְוךָתֶת סְקָדוֹזֶת וְסְפָעָה הַמְּלָאָתֶת
שְׁטָחָה צְגָוָה צִיִּים יְטָלָה נְגָעָה נְגָעָה נְגָעָה
יְדִי חַלְילָה בָּל מְוֹהָה, כְּגָון כְּוֹתָה מְהָה צְלָל
הַסְּמָקָה וְכָוָתָם פָּתָה צְלָל שְׁמָקָדָה מִגְּבָרָה
וְמְגָנָה שְׁמִיִּת יִין צְפָמָה וְסְפָוָרִים, כִּי מְגָוָל
בְּזָוֶר אַקְדוֹזֶת (פִּיְמָה דָּבָר לְהָמָה): שְׁעַל יְדִי מְעַזָּה
הַמְּמָהָה צְוָרָה הָס קוֹיִ"ה צִ"ה עַל הָמָה הָמָה
הַמְּמָיִם לְמָוֹהָה וְוּ. נְמָה כִּי כְּמָטָר שְׁלָמָה
מִקְיִים צָוָס מְוֹהָה צְנָגוֹפָה, סְוָה מִמְּטִיךָ שְׁלָמָה

וְצָנָן יְיָל צְכָלָה וְשְׁכָנִי שְׁרָהָל מִמְּלָדָתִים
מִלְוָקִי מְוֹלָה דָּבָר יוֹסְבִּיָּה, הָס וּוּלִיס
לְסְתָגְנָרָל שְׁלָרָה סְמָמָלָה צְלָל יוֹסְבִּיָּה
וְהָיִינָה נְמָקָלִיס צִ"ה.

ובזה יְמָגָלָה דָּבָר הַמְּמָנָה, רְלָה שְׁקָנִי"ה
לְלוּמָה הָמָה יְטָלָה, זְוָהָמָה מְלָאָתָן
נְמָוֹן, כִּמוֹ שְׁמָנִיָּה (כְּלָמָת יִבְּרָה): וְלָמָה זְוִימִי, וְפִילִסָּה
שְׁגָרְנָנוֹלָה הָמָה נְמָחָתִי. וְשְׁמָנִיָּה שְׁרָהָה שְׁקָנִי"ה
שְׁקִיבָּה צִילִינִי כִּי הַגְּמָנוֹן שְׁנוּכָל נְגָמָה הָמָה שְׁלָרָה
שְׁרָעָה הַמְּמָדָה צְלָל יוֹסְבִּיָּה, לְפִיכְנָה שְׁקָנִי"ה לְסָס
מְוֹרָה וּמְוֹתָם, וְכְטִירָה שְׁמָמָת קְוָפָר (דְּלָאָת
לְמָסָ"ג דָּבָר לְהָמָה): שְׁנָמָן לְסָס כִּי הַגְּרָנוֹת שְׁתָוָלָה
וְלְמָדָה מִיְּדָוִתִים, וְנָכָתָה וְיְכוֹלָה לְסְתָגְנָרָל עַל
שְׁלָרָה סְמָמָלָה צְלָל יוֹסְבִּיָּה וְהָיִינָה נְמָקָלִיס
צִ"ה.

ל

או יְהָמָר עַל פִּי מָס דְּלִימָה בְּמָמָה סְוָנָה (דָּבָר
לְהָמָר לְכָיְסָף, מְוֹסָה צְעִידָה לְעַמִּיק
בָּה, מְגָנָה וְמְגָלָה, צְעִידָה לְלָמָגָעָה כִּי הַגְּוָיִן
מְגָנָה, הַזְּוִילִי הָמָה מְגָלָה, מְוֹרָה צִין צְעִידָה
לְעַמִּיק כִּי וְצִין צְעִידָה לְלָמָגָעָה כָּה, מְגָנָה
וְמְגָלָה, וְפִילִסָּה, מְגָנָה מִן שִׁיקָוִין, וְמְגָלָה
מִיְּלָר שְׁרָעָה צְלָל יְכָלִילָה הַמָּטָה, עַי"ה.

וזה טְהָמָר רְלָה שְׁקָנִי"ה לְזָכוֹת הָמָה יְטָלָה,
שְׁיִינָה שְׁזִוְיכָה לְשָׁגָגָל מִיְּלָר שְׁרָעָה, לְפִיכְנָה
שְׁרָעָה לְסָס מְוֹרָה וּמְמָוֹתָם, וְהָיִן נְלָקָה שָׁעָה
צִוָּס צְלָל צִיִּים כִּי קְיָוָס מְוֹהָה הַמָּה מְמָמָות
סָ/, וְצָפָרָת כִּי יְמָנָס צָטָמָה מְמָמָות שְׁגָגָות
צְמָמִידָה צְלָל רְגָעָה וּלְגָעָה, וְהָנָן לְהָמָמָין צִ"ה,

הרי מותי, צרפתני ובחנתיו ואשר לא ישן בעיני הפעם הברלתי מתוכו ועוד שתי עליון נספנות עתה הפעם פי שניים בה, וכאשר מצאה ידי הוספתנו גורעתי, וכל הענינים אשר נפלו בקרבו עתה אקצתם, אל מקום אחד יקוה, וחצבתי עמודיהם שבעה, ואם כי מצער הוא, יאנו רבים בישע אלקים, כי הוא בית נתיבות הש"ס נצב, כולל ענינים נזכרים כבירים נפגשים בחלכות עמוקות ועצומותthon ימצאו בעני המשכילים בעזה". ואמרו ז"ל בפסחים ר' בא פתח באגדתא כי וכן הרימות גם אני בפתחתא, וכי פרושות הטעות אשר לפעם פרושה ירא לבוי, וגם מפני שהנטרכנו בו הלוות רבות, ונגינים תובללו בו מאה, מעגלתו נעו נפוצו על פניו כל הש"ס, ובלתינו בולטים יعلו על מבש הדפוס, והוא חצץ כולה ע"כ לא קדמתי להעלתו לבית הדפוס, עד יחקו ملي בספר, הוואתני לפולס כל נתיבותיהם בפלס ומאנוני המשפט, ולחות ולחוך ולחפש כל תדריו משתי כל כליו זקתיו שבעתים וממושליו ארוי ליב באמא"ז מורה יוסף הכהן זלה"ה

הكونטרס זהה חברתיו בעודי בימי הילוד והשודרות, ובאני פינוטיו טרם היותי לאיש ירה יריתי, ומאשר חטתי על מיטב ימי געורי וحملתי על רב טרחי וגיעי בו ביום אלה גם כי פעמים רבות הוכר אויכרתו בקרוב ספרי קצח"ח, ויעדרתי להוציאו לאור עולם, ומאשר יקר עני חורי זה נעים לי מאי כי יברך לחדשי כי הוא ראשית בכורי פרי מיזמות לבבי למען אלה הבאתינו אל הדפוס לשמי נדרי הימי, דברי הקימוטי הפעם, אולם מאשר יגורתי מפני השגיאה אשר עלי נתיב מחקר בני הנערירים, ומרשתנו לטעתו אשר לפעם פרושה ירא לבוי, וגם מפני שנחטרכנו בו הלוות רבות, ונגינים תובללו בו מאה, מעגלתו נעו נפוצו על פניו כל הש"ס, ובלתינו בולטים יعلו על מבש הדפוס, והוא חצץ כולה ע"כ לא קדמתי להעלתו לבית הדפוס, עד יחקו ملي בספר, הוואתני לפולס כל נתיבותיהם בפלס ומאנוני המשפט, ולחות ולחוך ולחפש כל תדריו לשמי כמי, זקתיו שבעתים וממושליו

הקדמת המחבר

על הארץ, אם כי הנשמה במחצבה נהנית מזו התפארת, וכלום חסר בבית המלך. אולם גורה חכמתו ית"ש להורידה למיטה לנסתה בקיום מצותו ושמירת תורתה, וכאשר TZדקה הרבה כן תרבה וכן תפוץ ותגדל למעלה עד אשר תשוב אל זאליהם אשר נתנה ביתר עוז ורב אוניות, וכתחוב בעור שתה מים מבורך וגווילים מתוך בארכ, כי בהיות הנשמה לעמלה אינה אלא בבחינת בור שאינו נובע רק מתמלא מהארים ומצד עצמו הוא ריק, ובירידתה אל עולם השפל הזה והשיגה מה שעלה להשיג בוגירות חכמתו ית"ש. אווי היא בבחינת באך והוא מעין המתגבר ונובע מעצמו ובזות לא יהיה גהמא דכסופה ועיקרא דמלטה דכל דלית ליה מגזרה כלום עני חשוב כמה מ"ש בגור ארוי דמי באך קריין מים חיים לפי שהוא נובע מעצמו משא"כ מי בור, ולזה עני חשוב כמה

74 יתריך האחד וישתבח הבודרא בחכמתו ורצונו כל צבא השמים ארץ וימים אלה ואלונים, בהמת הארץ וחיתו שדי, ויברא את הארץ על הארץ, ויפה באפיו נשמת חיים, ומשילחו בכל מעשי ידיו וישת כל תחת רגלי, והנה כל היוצרים הנבראים אלה הם בכללים איש אחד, וזה מופת על אחדרותיו ית"ש כמו "ש הרמב"ם בס' המורה ח"א פ' ע"ב. כי האחדאמין ברא אחד, והנה לות ראוי לכל איש קודם כל מעשה טוב וכל לומוד לכינוי לשם יהוד כמי ובסם כל ישראל ולבכל עליון מצות ואהבת לרעך כמוך, וכמו שיבואר.

אמרו חז"ל בשעה שריצה הקב"ה לברוא את האדם ברא כת מלאכים כי אמרו מה אנוש כי תזכרנו כו. ולכאורה מה אכפת להו למלאכין בבריאות אדם, אלא דעתך בראת האדם

הקדמה

24

תשובה קצרן שגולד דמי ועליו נאמר ועם הילל יה. לפ"ז קודם חטא אדם הראשון הרכבתו מאותו ית' והיה יציר כפיו של שנתן לו חלקו, וראוי היה שלא יכלת ולן באיש, אמן לאחר החטא שנסתלק חלק ואחר כך כשחזר בתשובה והחויר החלק והרי הוא אבל עשה את עצמו והיה בבחנו נברא וממשי אדם לא יכול להתקיים בא במנין, ומאו עלתה מות בחולונינו. ובזה יג' ימינו קודם קדם, כי מי אדם הראשון, והיינו דאיתא במדרש השיבנו ה' אליך ונשובו רוצים שהיה מוקדם אתערותא דלעלא התשובה ע"י הקב"ה ואח"כ ונשובה, ואיזיר בפיו של הקב"ה ונחיה ולא נמות. וזה אדם הראשון קודם חטא, אשר רק בשמרו מצות ד' יוחיק בקרבו החלק האلهי לעד תמיד בבחינת באר וזהו כוונת מאמרם ז' לא באמונתו הייתה, היינו בטהונו שאינו בוט חילו כי הכספי איננה עצמית כי אם ב"ד נבאמונתו היהת והוא הנקרה חיות שנובע ו

ה גם שיש בני אדם שמוכרתו לעשו מטהר צrisk המומ' לחיות באמנו תחלת דינו של אדם, כמ"ש פ"ב דשבת; בשעה שמכניסין את האדם לדין אמרם ג' ונחת באמונה. והיינו על פי מה דאי' שאמונה עתיק חוסן כי אמונה זה סדר וכתבו התוספות בשם הרושלמי, בחיי עולם זורע, והיינו שאינו כעוסקין ואומרם חיי ועוצם ידי כו', כי אם זורע ורעותיו ישדר אדםתו ויכסם שם יאבד וירקבו, עד יرحم ד' עליו יוריד טלי הרוח ברנה יקוצר וישא אלומתיה ומש' נקרה אמונה, וכן כמו כן דאי' להיות נאמונה, היינו שיאמין שמה שתוא קונה לה או מלחה הוא כמושליך ווועטוי בהו וע"י חסד הבורא יישלם חפזו, וזה פ' ונחת באמונה. עוד שואlein אותו פלפלת ומכוואר בחותת הלבות שער החשבון

ואם ישMAIL וירע מעשיין ח'ו או ירדו גם הם במודר אשר הבין להם, וכן מצינו בדרך המבוקש בחטא ווזון אדם ירדו כל הכתובות הנבראים היצרים דרי מעלה ודרי מטה השווות כל בשער דרכו על הארץ אפיקו בהמה והיה כמאמרם ז' מלצת המלאכים נפלו לארץ והוריידו כבודן לעפר בשיעיהם, וליה מבואר בראשית מאמרינו אותן א' בשעת הבריאה אמר הקב"ה למלכים געשה אדם כו', והגיד להם כי שם בלבד ד' כל כתות הבוראים וממש נפוצו על כל העולמות והיצרים ולאשר יהית רוח האדם לבלכת על אופניו ישבו בלבתנו ברצונו יעלם וברצונו יוירידם. וגם סיפר להם איך הוסיף לו חלק עצמוני כמאמרם ז' ע"פ ויפח באפיו כל תנופה עצמוני נופת, ומכוואר בכתביו הארי' כשהאדם פוגם במצב ד' בחתאו החלק האלקי ישוב למקוםו הראשוני, ולא יתן כבודו לאחר, וסר צלו מעליו ולזה כאשר אמר הקב"ה להעתולות בעלייתו אמרו לו מה מעשיין אמר לאם למלאכים געשה אדם יגינו שייתנו לו כולם חלוק מעצמותיכם לבחינת בור שאינו מצד עצמו רק טובם בידם רך מה שנגורה מרלים קדשו להשפי מוב לטוב. וזה אמר כי לא דבר ריק מכמ' פ' מק דב"ב בראש צדיקים בראש רשותים ואין טובם בידם רך מה שנגורה מרלים קדשו להשפי מעצמותיכם לבחינת בור שאינו מצד עצמו רק מתמלא מאחרים אבל בדבר זה אתם בבחינת באדר הנובע מעצמו במערכות את מצות ד'. וזה אמר כי הוא חייכם רק בלשון אלא ופי' אלא הוא חייכם ובידכם בעצמותיכם. ולזה היה עיקר הבריאה שתחיו חיים כלכם הימים. וזה כוונת הבריאה אשר הפחת באפיו ישוב אליך ורक אנחנו נשאר ברעטו בראשתו. נלכד תמשלתו במעשי יידיך כי נתת לו המשללת להtotות אותנו לרצונו הרע ולעשות עמו חփצוי ורצוינו באדם העושה בשלו. על כן לא הסכימו על בריאתו כי אמרו לא ייטיב לנו אף לא ירע, עד שגורת חכמתו ית' בבריאת האדם להחחות עם רב כוים הוה המוני מעלה ודרי מטה להtotות לתחיה עצמית, כי כל מעשה האדם למעשיהם יחשב, כי בקרבו מצרפים כל הנבראים הנ'ל, וע"כ גם הם בבחינת באר,

זה עיקר הבריאה:

דבר זה נתקשׂו בו רבי' מדוע לא רצה ד' בבחינתם אדם הראשון שנבראו מקדם אל גנדנה, ונ"ל במ"ש באות ג' בשם כתבי הארי' בבחטא אדם הרוח האלהי ישוב אל האלים וע"י התחשובה חור אלינו. וזה כוונת מאמרם ז' בעל

ושונא מтанות חייה ע"ש וא' כל זמן היה הנפש במקורה והיא בבחינת בור אין לה חיות. כי מעצמה ריקת היא רק מה שמשפיעין אותה עד רדחת והגה נובעת מעצמה היא בבחינת באר ויש לה חיות. זה א' ויפח באפיו נשמת חיים, והיינו דעיקר בראית אדם על הארץ ב כדי שתתא הנפש בבחינת באר ותקרא נשמת חיים. וזהו אלה המצות אשר יעשה אותך האדם והי בהם:

באהזינו ויאמר אליהם שימו לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מעד בכם היום לשמור ולעשות את כל דברי התורה הזאת כי לא דבר רק הוא מכמ' כי הוא חיכם. והיינו שלא יאמרו ע"ד שאמר איזוב על דעתך כי לא ארשע, וכדאמר' פ' מק דב"ב בראש צדיקים בראש רשותים ואין טובם בידם רך מה שנגורה מרלים קדשו להשפי מוב לטוב. וזה אמר כי לא דבר ריק מכמ' פ' מעצמותיכם לבחינת בור שאינו מצד עצמו רק מתמלא מאחרים אבל בדבר זה אתם בבחינת באדר הנובע מעצמו במערכות את מצות ד'. וזה אמר כי הוא חייכם רק בלשון אלא ופי' אלא הוא חייכם ובידכם בעצמותיכם. ולזה היה עיקר הבריאה שתחיו חיים כלכם הימים. וזה כוונת הבריאה אשר הפחת באפיו ישוב אליך ורക אנחנו נשאר ברעטו בראשתו. נלכד תמשלתו במעשי יידיך כי נתת לו המשללת להtotות אותנו לרצונו הרע ולעשות עמו חփצוי ורצוינו באדם העושה בשלו. על כן לא הסכימו על בריאתו כי אמרו לא ייטיב לנו אף לא ירע, עד שגורת חכמתו ית' בבריאת האדם להחחות עם רב כוים הוה המוני מעלה ודרי מטה להtotות לתחיה עצמית, כי כל מעשה האדם למעשיהם יחשב, כי בקרבו מצרפים כל הנבראים הנ'ל, וע"כ גם הם בבחינת באר,

חיותו היא חיות הצדיק ולכן נקרא מות:

גם מסר הקב"ה לאדם ביום ברוא אותו כל הכהנות מכל הבוראים שנבראו מקדם תחתונים ועלינוינו ועלינוינו עלינו נסרו מכם גמיסרו בידי אל אשר יחפוץ יטם ואם יצדק וימין או זכו גם הם היצורים גדולים וקטנים להעתולות במלחמות

וממוצע דרכיו בקדושים נמיין לנדייס יסוד
גדול בעזותם כת"ה, והמ על פי
שלאין יהודים לאפרית נפשו מדת בכוננה
וכעניהם, מכל מקום זמוקס הנוגע לכבוד כ'
חדרתו קדושה עליון לאכפתת צמלה כగופה,
בגוזנית וינכת לעז קוality כ', ולכונם או מלך
חירוכ לחתת לטוהר קמלועט שני פכים נגופת
יהה, עז הר כמורך על גשם קרחות, ומי
חולעת וחוז כרומייס על נועם וצפנות רוח,
כדי לנכורות שעני יפלאל נריכום למחרוז צבאי
מצאות כללו ולאכפתת כסם זמוקס ברלווי וצמן
ברלווי לנשודם כ'.

והנה בכך כפוף לפרט לפה כ' ממנה ולmeno
כ' יפהל כרך ימכו חור צבעות כ'
ולכן לרייך שיבח כ' שמי מוזע כללו גס ימד,
מלך מלך וכוכב אל בכוכב טהרה חטף כמלך
כגנו ופענער פיו לדבר עליו נפוץ קרע גנואה
ונזיג, זו יהוח צמחייה חת דם ולם ימחול על
כבודו עד סייעו כמלך וויכנע חלון, חבל מהידן
גיסם וויה בכך אל מוחן למאניה, כי ניחר מצטצט
מלך וויה בכך אל מעשיין, שוג יהוח בכך
מלך בככגעך וכטנוך ווילך למקוס כמלך
במלך בככגעך וכטנוך ווילך למקוס כמלך
לmeno דרכו ב'.

המגנום מוגן, נסגרו גמונם (בנ' →
(פט' ז ס"ד) כב' ז (מכניס כ מז) ולמתע
 חלמר מלכים מכה נך למספר חוקי ונתנו צריתי
 עלי פיך. ואליז' ציהור סיוכות פסוק זה לכהן.

ונראה לפrect על פי מכך שכתב נציג שמעתה
(בקדמה) לפrect ככטוג (זריס נז
מו) כי אם לזר ריק כמה מכם כי קומן חייכם,

זאת מכך פורת כמוציא זIOS טברלו וסובא
ה' בכוכן, וויה בכוכן ה' מהן למחנה
ה' בכוכן וכוכב נפלט נגע לרעת מון ה' גווען.
דרקון כמפלטיס דלאהויך בכחוט סותאל טלמי
אליגת הסיפר, לי מקודס נהמר וסובא ה' בכוכן
זעטנו היה כמוציא ה' בכוכן, וויה נך נהמר
ויה בכוכן ה' מהן למחנה, ש בכוכן וויה ה'
כמוציאן.

ויצוּהַ בְּכָן וְלֹקֶחַ לִמְנָכָר שְׁתֵי גְּפָרוֹס חַיָּה
טָכוֹרָה וְעַזְןָ הַרְןָ וְתַּיְלָעָת וְתוֹזָבָת,
יְוִילְחַ"ז ז"ל וְעַזְןָ הַרְןָ, לְפִי סְבָכָנָיו טָהָרָם עַל
סְוָתָם כְּרוֹתָה, וְתַּיְלָעָת וְתוֹזָבָת, מִכְתָּקְנָטוֹ
אֲלָרְפָּמָ יְשָׁפֵל עַלְמָוֹ מְגַלְוָתוֹ כְּתוֹלָעָת וְתוֹזָבָת. וְכַוְהָ
גַּמוֹבָה, עַל מִכְתָּבָה אֲצָבָה כְּרוֹתָה נְקַחַת צִוָּס
סְכָרָתוֹ גַּס עַזְןָ הַרְןָ כְּמוֹלָךְ עַל גַּסְוָת כְּרוֹתָה,
בְּלָגָה שַׁיְקָל כְּכֻוָּנָה לְלִמְדוֹן מִדְתָּא כְּכֻנָּנָה.

ויבואר על פי דברי מון כהasset סופר (פ' גלכט עמוד קלמ') לפטש בכחות מימיין ה' רת למו', בכח טווחת השזת נכתן מה, ונקלה טמיון ה' רת, כי בקצ'ב' נטען לנו כהollow שסימן ה', ועל ידו זה מכרחי טנקיות טומדיות הנגד בכל מה, כמלמרס (חנויות ז'). קהי יוציאנו מלהגן דרכם חוליותה כו' וקם מרתהיה לי' ובמהלך (יומיוכ גג כת) כל' כב דברי כה' נחש נחש ב', הגmons נטעמת זה מילוט צגמלה (חנויות ג'). למבה נמשלו דברי מורה למשום דכתיז' (וישעיה וכ'') קוי כל' גמה לנו נמייס, לנו מל' לך מה מוש מעיינין מוקס גטו' וכוכבן למקוס נהורף ה' דברי שטולב להן מתקייני הלא צמי שדעתו שפה. ניכלה טני כפליס צנעהה חדד ויטלהל מתחמץ' בכוכבכים נהלו צמוקס קרלו' וצמן קרלו' לעצוזות כ', דכיוו נגענים וממענים טומס כמים, ולעומת זה מגביכים נכס צדרלי כ', כה'ם, קי'ם חס מכחות טני תיזות נפלדים ה' רת, קי'ם מכםנו כפכומו רת של ה', ו煦ם הקתנן

ברך

מצורע

משה

שי דערויס בלאנד קראלו רגע חלפו ומיוזען, כולם מהציוויל פליק חדוד הוא כלכלה חמת מוי. חפיו חותם חמת על חמת כמה וכמה טריינט נסיג גו כזוז. וקצתה למטה חומר שי דערויס גאנץ ג'ז, ועוד מניין לנו לזמןTEL כלבום חפיו חותם וכלה זוד למד שי דערויס. חאן צהרים לומד מרכז גאנז גו כתולך פראך ורצעך ערנו, וכטבום מרכט חיינו פראך ורצעך חלה נטהל כפטומו כמו שלמוד ממענו, וזה חומר ומץ זוד טהה למד מהימיטופל חלה שי דערויס גאנץ ג', כי כוכב ונטו פראך ורצעך ונטהר שי דערויס גאנץ כמו שלמוד ממענו, ועס כל זיך קראלו רגע, כולם מהציוויל שכוח זידיק חפיו חותם חמת וכתולך פראך ורצעך, על חמת כמה וכמה טריינט נסיג גו כזוז, עכל' ג' כקוזוטים.

ובזה יונן מה סדרת סמדרתק, אלה שביב טולה כמזורען, בס' ג' ולרטע חומר הלאיס מה לך לסתפּר חוקי ותאַהֲרָה צרויין עלי פיך, שאבי סמזורען חצוצ' כהה מפשי טהווע כזוע ריק טהיין לו צחינה חיות לאיזות וועצע ממענו, וממייל גס כתולך שלמוד חיינו פראך ורצעך ערנו לאיזות וועצע כמעין כמתגער, כי כרי כהה צחינה מת טהון לו טום חיות ונצעו, ولكن עלו ככטוב חומר ולרטע חומר הלאיס מה לך לסתפּר חוקי, כי פולרו שלמוד כרי כהה כתולכו של מהימיטופל טריינט פראך ורצעך, ועיינט חכלה כתוליכך ורצען כעליז שיכה כהה צחינה חייס לאיזות וועצע כמעין כמתגער, וגעסקו צמאות ב' מטה כתוליכך פראך ורצעך ערנו. ל

*

ויזבר ב' חל מטה ואל האבן להמיה, כי חצונו אל הרץ נגען חטר חי נתן נסס להחוץ ונתמי נגע לרעת ביתר הרץ מהזחכם, הייחד צמזרת רצעה (פי' ג' ס' ג') בס' ג' (הכלטונג ג') מה טעם יטראחל הלאיס נגע ג' מה טעם יטראחל הלאיס נגע ג' כי מטלן יכול

ובגה כתב כמcker' (נחיות עולם נחית כטוען פרק ח) כי מי צהיר קרוין מיס חייס לפי טנווע מעניאנו, מה טהיון כן מי צור חיין מיס חייס מספי טהיין וועצע רק מתמליג מהמלחאים, וצהב חומרו (נדריש סד':) עיי חצוצ' כמת, מטעס דלית לך מגנמייס כלוס זולט מה טמקטן מהמלחאים. וכנה צבויות כתנמא למעלאס סייח צחינה צור לייך טהיין וועצע רק מתמליג מהמלחאים, וצדרתך לטולס בטפל וכטיגט מה טעליך לאציג צחינה לטהה וצמלוועה ג' סייח צחינה צהיר מעין כמתגער וועצע מעניאנו, וזה חומר (בלחטיא 3 ג') וויפט צהיר נטמא חייס, כי טיקר צרויין כלודס צעולס צהוב צהדי טההן כתנמא צחינה צהיר ופקלה נטמא חייס', כי מזער צרויין צהיר סוקה מילא, פ' טהה חכוי צחינה צור סוקה ריך מיל עלאו רק מתמליג מהמלחאים, כי סוקה חייכ' ס', ומעין כמתגער וועצע מעניאנו, עכל' ג'.

ובזה כתב חצוה מהרי אנט' ב' צעדי חייס צפלטס ג', לפרט מהמרס ז' (נדריש סד':) מילווע חצוע כמת, כי מצואר בגמלה (ערלון ג'). זילעט צה על עון לאיזן קרען. וויאת נספליס (חוותה כלצוטה טער בכיניעת פ' ג') דמי טמדער נזון קרעט נומלן ממינו כל כמעטים טזיזים טעטה. ועל כן כמזורען חצוע כמת, ליין דלית לך מגנמייס כלוס והין לו צחינה חייט, וממייל חכוי לך צמא טזון לעולס בסובס כויהיל והין לו כלוס מטהו וועצע מהמלחאים הייל, וכן נקרת מטה דלית לך מגנמייס כלוס ווילו וועצע טום חייט מעניאנו, עכל' ג'.

עוד אלה נקיים מהמרס ק' מREN צבונט' טCKER' ז' ג' (טוגט צנין פולת יוסף פ' ג') על כמתגער (הצוט פ' ג' מ' ג') כלודס מהציוויל פליק חדוד הוא כלכלה חמת הוא חפיו הריך נסיג גו כזוז, וכלה דניזס קל ומומר ומץ דוד מלך יטראחל טהה למד מהימיטופל חלה